

Bohemia

LIST ČESKÉ NÁRODNÍ SKUPINY V NĚMECKU

BOHEMIA,

Zeitung der Tschechischen
Nationalgruppe in Deutschland

REDAKCE

München 2,
Dachauerstr. 9/II

80 Dpf.

Rijen 1951.

PROČ SE ROZCHÁZÍME?

Český národní výbor není více oprávněn mluvit a jednat jménem Českých národních skupin. Za další vývoj neneseme spoluzodpovědnost!

To, co by naši krajané v exilu čekali nejméně, se stává skutkem: rozcházejí se s Českým národním výborem v Londýně. Naši přátelé, naši stoupenci, roztroušeni po celém světě a zotročený národ doma mají právo vědět pravdu proč! A naši povinností je tuto pravdu říci. Je to povinnost vůči lidem, kteří nám dali svoji důvěru, kteří s námi bojovali a vytrvali a kteří věří, že je neklameme. Proto nám nesmí nikdo zazlívati, jestliže tato pravda pohrbí mnohé hluse neinformovaných, naděje vypočítavých a snahy neupřímných. Mně, jakožto ústřednímu tajemníku ČNS v Německu, připadl onen ne právě příjemný úkol, objasnit a vyložit důvody tohoto našeho závažného kroku. Úkol opravdu ne příjemný, neboť máje ho splnit, musím promluvit a to způsobem, pokud se otevřenosti týká, který se bude i mnohdy zdát poněkud nešetrným. Lituji toho, nemohu však pravdu obejít, mám-li pravdu říci.

Rozcházejí se s londýnským výborem, poněvadž nemáme jiné cesty a možnosti, nechceme-li zradit důvěru našich stoupenců a nechceme-li ztratit čest. Londýnský výbor byl totiž postaven před rozhodnutím: Demokrati nebo rozehod! Volil to druhé. Poměru známému je jasné, že volil svůj konec.

Je mnoho rozporů mezi námi a londýnským výborem. Mnoho a zásadních. Všechny bylo však možno hlaďce odstranit uplatněním demokratických zásad, proto jsme celý rok trpělivě usilovali o jejich respektování i v Londýně. Bohužel, marně. Všechny tyto naše snahy byly marny gen. tajemníkem ČNV Dr. K. Locherem. Na nevyslovenou otázku našich stoupenců: „A co gen. Prchala?“ musíme odpovědět, že jestliže a snad i zlá vůle jinak neschopného Dr. Lochera byly silnějšími než vůle churavého generála, který je dnes pouhým štitem pro nejasnou hru Dr. Lochera. Gen. Prchala je nešťastným mužem, kterého jsme se snažili zachránit. Nenalezl v sobě však již ani tolik síly, aby se uměl odpoutat od lidí, kteří ho vedou do jisté záhuby — možná že i dokonce záměrně. To by vysvětlovalo i mnoho nejasna, které leží nad londýnským výborem, zejména pokud se týká jeho včerejších spojení s pražskými komunistickými agenty E. Sztwiertniou, K. Straussem, Svobodou atd., z nichž s některými udržoval styky ještě i přes naše varování a protesty.

Mnohý z našich krajanů po přečtení těchto vět nám možná bude vytýkat, proč jsme tak dlouho podporovali ČNV a proč jsme nepromluvíli již před rokem, kdy jsme po prvním osobním seznámení se s členy ČNV zjistili také první nesrovnalosti a celou pracovní nemohoucnost tohoto výboru v jeho dosavadním složení? V tomto směru jsme jednali, jak nejlépe jsme podle našeho svědomí jednat mohli. Museli jsme předejít zbytečné katastrofě, která by tehdy prospěla jen rudým a narudlým odpuřencům demokracie, neboť ve svých troskách by pohřbila viru despotismu, viru poctivých, kteří obětují vše. Proto jsme se čestně a upřímně snažili o nápravu až do vyčerpaní všech nám daných možností. Do poslední chvíle jsme doufali, že oni tři pánové v Londýně přece snad jen uznají nezbytnou nutnost nápravy, že přece snad jen uznají, že za daného stavu naprosto nejsou schopni něco pozitivního pro exil či dokonce národ udělat. Do poslední chvíle jsme doufali, neboť s kým jiným se mohou vůbec shodnouti a dorozumět, když ne s námi, kteří jsme tolik let bojovali i za ně. Současné jsme se však pevně připravovali i pro případ, že by náprava, přes veškeré naše úsilí, dosaženo nebylo.

Dnes jsme dostatečně silní, abychom mohli jasně promluvit, aniž by tím český demokratický tábor utrpěl. Naopak, dnes to pro český exil může znamenat nástup k tak nutné koalici demokratických skupin a směru, neboť bohužel hrabdu zatrpklosti, nesnášenlivosti a nenávisti proti všem a všemu, co se nechce sklonit a má poněkud odlišný politický názor než oni pánové v londýnském výbore. Naším čtenářům je známo, že jsme v BOHEMII již řadu měsíců ostře kritisovali londýnský program nauce, kritiky, zatrpklosti a nenávisti, neboť respektujeme názor každého člověka, pokud to není názor zločinný. To byl jeden z prvních rozporů mezi námi a Londýnem, neboť my hájíme názor, že i u těch druhů (pokrač. na str. 4.)

Mariánské Lázně — Kolonáda.
Sovětský tyran se „létá“. Kolik je mezi procházejícími se hromadných vrahů?

Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Mělník. Počínají si v naší krásné vlasti jako v porobené gubernii. Zatím nejlepší synové našeho národu zmrtní pod ranami surových sovětských dozorců. Liběte v podzemí jáchymovských uranových dolů, pracující mnohdy až po kolena v radioaktivní vodě, procházejí se po kolonádách našich lázní organizátoři sovětských špiónských sítí, organizátoři narských vražd a deportací, o nichž je rozhodováno v karlovarském sídle Kominforu, a organizátoři útočné války proti demokratickému Západu.

Pohled na lázeňskou kolonádu dává výstižně vyniknouti kontrastu mezi včerejškem a dneškem. Ctnost a slušnost je prohlášována za zločin, vzdělání za nevdělanost, kultura za barbarství, svobodní se stali psanci a otroky, majetníci a pracovníci žebračky a sedláci lidské společnosti vládnoucí kastou. A nad tím vším truní ruské nápisy. V české vlasti není již pomalu místa pro českou řeč!

ODPOVĚĎ ČS. VLÁDĚ

Vláda USA odpověděla 3. 10. t. r. pražské vládě na notu ze dne 6. 8. t. r. Ve svoji odpovědi se ohradila proti obvinění, že USA přestupují v Německu politiku „odvety“ a že podporují militaristické tendence.

Čsl. nota obsahovala také protest proti jedné řeči německého vicekancléře Dr. F. Blüchera, s odůvodněním, že tato byla „provokativní“ a „agresivní“. USA odpověděly, že je nepochopitelné, že projev, vedený v

duchu všeobecných evropských zájmů, může být označen za „provokativní“ a „agresivní“. A že v Německé svaz. republice panuje — v protikladu k mnoha jiným zemím — demokratická zásada: právo na svobodné projevení názorů.

Vláda USA právě tak rozhodně odmítla obvinění čsl. vlády, že přijímáním uprchlíků z ČSR v Záp. Německu je prováděna politika „odvety“.

Slánský zbaven funkce

Když byl před třemi lety Kl. Gottwald zvolen prezidentem ČSR, byla na Západě mnohými publicisty kladena otázka, zda pozbývá moci. V totalitních státech je státní prezident a předseda strany totiž pouhou loutkou, neboť veškeru moc má v rukou gen. tajemník strany. Nejlepším příkladem je Sovětský svaz, kde Stalin, který je „pouze“ gen. tajemníkem strany, je všemocným vládcem, zatím co jméno prezidenta Nejvyššího sovětu je ve světě téměř neznámo. Proto byla kladena ona otázka. A plným právem, neboť tehdejší gen. tajemník KSC Rudolf Slánský byl vážným soupeřem. Soupeřem, jdoucím přes mrtvolu. Dostava přes mrtvolu, neboť je dosud v živé paměti, že r. 1938 přelhl do SSSR pro vraždu svoji manželky Elišky, která byla židovského původu a kterou si vzal pouze pro peníze.

Kdo sledoval vývoj v ČSR pozorně, ten ví, že tři roky byl veden mezi Gottwaldem a Slánským nelitostný boj. Již tehdy bylo jasné, že hlava jednoho z nich padne. Jelikož Slánský byl v Moskvě značně oblíben a Gottwald se snažil získat sympatie širokých mas KSC (což v Kremlu není rádo viděno, neboť vše se má upírat pouze ke Stalinovi), jevíla se před rokem situace tak, že to bude hlava Gottwaldova. To se mnozí domnívali ještě 30. 7. t. r., kdy se R. Slánský, „nejmocnější“ muž KSC a tudy i ČSR, jak byl často nazýván, dožil 50 let.

Klamali se však všichni oni státní strážníci, kteří sázeli na Slánského. Dne 6. září

1951 padl, při čemž se nezmohl ani na obranu. Gottwald zaútočil a triumfoval. Svým promyšleným útokem proti Slánskému, podniknutým na pražském Hradě při zasedání Ústřed. výboru KSC, vyrazil překvapenému stádu dech. Zaútočil a položil požadavek: „Soudruh Rudolf Slánský, který dosud vykonával funkci ústředního tajemníka strany, prejde na „jinou odpovědnou státní práci“. Místo ústřed. tajemníka strany nebude obsazeno. Povinnosti z této funkce vyplývající, přecházejí na předsedu strany. Kuší se také soustava zastupců ústřed. tajemníka strany. Bude zvoleno 6 tajemníků ústředního výboru strany. — V té chvíli byl Slánský opouštěn všemi svými přáteli, kteří ustrašeně se odvrátili od poraženého, aby ujistili Gottwalda svou oddaností. Všichni jako stádo hlasovali „pro“.

Tim Gottwald strhl veškeru moc do svých rukou. Dnes je státním prezidentem, předsedou a gen. tajemníkem strany (tedy nejvyšším šáfrátem a policajtem kremelských vládek), v jedné osobě. Je to první případ v sovětských guberniích a zůstává proto otázkou, co k tomu ještě řekne Kreml. Možná, že poražený Slánský, jehož cesta před lidový tribunál vede přes křeslo odstaveného náměstka předsedy vlády gen. L. Svobody, svého přemožitele ještě přežije. Kremelské otrokáři jsou totiž někdy nepřijatelně nedůtkliví a na každý pád nevypytatelně záhludní, i když se jedná o tak otrocky věrné pochopy, jako je Kl. Gottwald.

Fr. Kučera

Boj o Německo

Sovětský svaz v současné době upírá své zraky k Záp. Německu se zvýšenou pozorností a ostražitostí. Pozorný pozorovatel ví, že spor o Německo, který se datuje již od chvíle německé bezpodmínečné kapitulace, je sporem nikoliv o kořisti války minulé, nýbrž o průmyslový potenciál a lidské rezervy války budoucí.

Jakou důležitost kladou Sověty získání Záp. Německa nebo alespoň jeho odtržení a izolování od Západu, dokazuje jejich horečnaté úsilí, vynaložené v tomto směru. Neboť jestliže O. Grotewohl dnes požaduje po Dr. Adenauerovi celoněmecké svobodné volby, které by nesporně znamenaly porážku komunistů i ve Vých. Německu (přes veškeré školení komunistických kádřů), pak tím chce Kreml dosáhnout i za tuto cenu znemožnění znovuvybrojení Záp. Německa a tím i jeho začlenění mezi státy Západu. Nehledě již k tomu, že takovéto spojení Německa by za daného stavu velmi komplikovalo mnoho otázek. Nemůže se totiž snad nikdo domnívat, že Sověty, které jsou dobrými hráči politického šachu, dělají tento tah zbytečně a nepřipraveně. Vývoj by nám ukázal, že přes zjevnou porážku komunistů při oněch navrhovaných volbách, by se spojením Německa „železná opona“ posunula až na francouzské hranice.

Německá otázka vystoupila do popředí světového zájmu a svou důležitostí zastínila všechny ostatní otázky, i když prvotně, jako je Koren, kde zuří nové boje, dosud neukončený spor o iránskou naftu, který byl nyní předložen k rozhodnutí výboru UNO, Indonézia, Japonsko atd. A je přirozené, že tím jsou Němcům dnes dány všechny možnosti mnoho, ba velmi mnoho získat, zejména tím, že se Schumacherovou opozicí. Mohou velmi mnoho získat, nesmějí se však podcenit, ale ani přecenit. Záleželo na tom, řeknou-li v pravé chvíli a o! Bojovat totiž budou na každý pád. Je však podstatný rozdíl v tom, zda bojem získají či ztrácejí. Získají tehdy, když půjdou se Západem. Ztratili by v tom případě, když by byli přenecháni Východu. To by se mohlo stát, když by na jejich straně bylo nesprávné spekulováno s myšlenkou, že Západ bez Německa nemůže vzdorovat útoku Východu. Západ i v tom případě by stejně válku vyhrál pro svou nepředstavitelnou převahu technickou a nespornou převahu mravní, neboť by to pro Západ znamenalo pouze změnu strategie. Ovšem Evropa a tedy i samotné Německo, by byla rudými hordami a posléze boji totálně zničena — a Německo na straně poražených.

Tolik úvaha o možnostech. Situace dává naději, že Německo mnoho získá a Evropa bude chráněna a uchráněna, neboť je v současné kritické době vedeno prozíravými muži. Západ zařadil Německo do svých plánů a vše nasvědčuje tomu, že jeho úplná samostatnost je otázkou několika měsíců ne-li dokonce jen týdnů. To znamená, že Německo tedy postaví armádu.

Otázka, která byla ještě před půl rokem kladena současně s úvahami o postavení německé armády, zda SSSR nezasáhne v tom případě vojensky, dnes již kladena není, alespoň ne tak vážně. Vše totiž nasvědčuje tomu, že SSSR si je vědom momentální nepoměrné převahy Západu a že se neodvážá riskovat tak velkou cenu. Opatření a hospodářské plány sovětských států, včetně ČSR, svědčí o tom, že Sověty se na útočnou válku horečnatě připravují, že se snaží v mnohem směru (atomové bádání, turbinová letadla atd.) Západ dohonit, k čemuž mu dopomáhají poněkud „mozky“, ukofistěné r. 1945 v poraženém Německu a odvlečené do SSSR. Z rozsahu a způsobu provádění těchto plánů se dá však usuzovat, že jsou rozpočteny nikoli na měsíce, nýbrž na roky. K nim náleží právě ony obrovské t. zv. stavby socialismu, v SSSR jsou to stavby gigantických průplavů, strategicky důležitých pro válku, obřích hydroelektrárn, oceláren a zbrojovek a pod. V ČSR to jsou stavby nových obrovských podniků na Ostravsku a dále na Slovensku, kde se m. j. budují ocelárny HUKO (hutní kombinát), mající vyrábět ročně 1 milion tun oceli.

To znamená, že dnešní velkoprávní Východu se vrhl na vybudování skutečných velkokováren zbraní pro bolševickou světovou revoluci. A to musí být pro Západ výstrahou a varováním!

J. Sedláček

Přirozené právo základnou

Univ. prof. Dr. Jar. Hráský

Starší z nás nedůvěřivě ve škole poslouchali, když nás učili, že koncem 18. století „odstraňovali“ zákonem Boha, že nutili jištěho chlapce, aby vypovídal proti mravní cti své matky a pod. A přece to byla pravda! Skoro současně jsme slyšeli o hrozných zvrstvích bolševismu v Rusku a zase většina z nás nevěřila. Dnešek po hrůzách nacismu v hrůzách bolševismu nám dává po letech odpověď; nepochybujeme už a naprosto se nedivíme.

Všem nám napadají při této úvaze slova Bezučova Ondřeje: „Po právu tak se dalo? A bohužel, musíme říci, po „právu“ státním namnoze ano. Tyto hrůzy minulosti i přítomnosti jsou také důsledkem právního pozitivismu, jenž učí, že právo je pouze soubor státních předpisů. Jelikož pak podle právníckého pozitivismu stát je suverénní, t. j. svrchovaný, nezávislý na venek od jakékoliv organizace státní či nadstátní (mezinárodní) a uvnitř státu neomezený ve své moci nařizovací, je zásadně možné, aby stát svými zákony nařizoval i věci nemožné nebo nemravné. Jistý vynikající právovědce — mnohým z nás známý — říkával při přednáškách: „Předepisuje-li zákon, že zloděj má dostávat místo trestu remunerační, pak musí soudce, přes své opačné názory, tuto remunerační zloději přiknout!“

Dik skutečnosti, že tento vědecký směr převládá donedávna jak v teorii, tak i zvláště v praxi, bylo možné, aby diklaťoři i demagogi, davovou psychosou či strachem stržené parlamenty nařizovali přímo či nepřímo hromadné vraždy, loupeže, zotročování a vypuzení celých lidských skupin. Skrtnutím pera a němým povstáním zastrašených „mluvčích“ národa byly mnohé zločiny (jež byly trestné podle práva, platného v době, kdy byly spáchány) prohlášeny za beztrestné a právní. Autorita státu a zákona je dnes chápána namnoze jako respekt před hmotnou donucovací mocí státu a jeho orgánů. Prakticky se pozitivismus zpravidla pohybuje v bludném okruhu svých vývodů: lidé (státní občané) poslouchají stát, aby usli trestům, jímž státní orgány stíhají neposlušné občany, státní orgány pak plní své povinnosti, jež jim ukládají státní zákony. Jakmile však ochabne hmotná moc státu — při otřesech mravních, politických i hospodářských — mizí autorita a poslušnost a věra „všemocný“ stát se často doslovně přes noc stane ničím.

Z této situace vede spolehlivá cesta k nápravě a to uznáním práva nadřazeného „všemocnému“ státu. Takovým právem je přirozené právo mezinárodní, jež však nemá nespornou autoritu a velké většiny všech lidí, jelikož mnozí uznávají nad sebou jen autoritu buď národního státu anebo silnou moc, již dosud pospolitost mezinárodní nemá (zvláště ne nad velkými státy). Daleko lepší zárukou k trvalé nápravě je uznání nadřazenosti práva přirozeného.

Přirozené právo je pojmem, jednotlivými vědci rozdílně vymezovaným, jež však může být přijato bez odporu slušnými lidmi všech vyznání a národností. Lze přijati totiž názor, že přirozené právo je soubor povinností, uložených právním přesvědčením i svědomím člověka. Právíme dobře uváženým přesvědčením a nikoliv

„právním citěním“, jež je nutně subjektivním a lehou podléhá citovému, případně stranickému zabarvení všeho druhu. Pravda, právní přesvědčení objektivní, t. j. nestranné a uvážené, vyvěrá u jednotlivců z různých pramenů: u většiny křesťana je výrazem mravního zákona, vloženého Tvůrcem do srdce každého člověka, u stoupence náboženského individualismu je pak výrazem jeho vlastního uvážení rozumového. Přes všechnu různost náboženskou, případně filosofickou základny je přirozené právo společnou zárukou proti přemátům státu, jeho vládců a orgánů. Zákony státní musí se shodovati s přirozeným právem, t. j. s právním přesvědčením státních občanů a jenom v tom případě jsou právními zákony a mají jako takové autoritu, t. j. mravní závaznost. Státní zákon, odporující právnímu přesvědčení svých občanů, je vlastně karikaturou, neboli pazárkonem.

Toto pojetí práva, hlásané řadou právních filosofů (na základech, kladených filosofii starověkou i křesťanskou), klade základy k povlné avšak spolehlivé reformě pospolitosti státní i sociální. Demokracie je podle tohoto názoru státní zřízení, v němž většina státních zákonů a předpisů se shoduje s právním přesvědčením velké většiny státních občanů. Je jasné, že jisté

státní předpisy vždy jsou více méně nepopulární, ba nesympatické, avšak ve státě, který šelí právní přesvědčení svých občanů a přihlíží k hranicím své moci, bude státní občan snášeti i nepříjemné předpisy už proto, že si je dobře vědom toho, že poslušnost k těmto předpisům je předpokladem trvání dobrodružnosti jiných státních zařízení, jako je pořádek, sociální pojištění a pod. Na této základně lze vybudovati především novou výchovnou soustavu, která šetří práva jednotlivce i pospolitosti. Úcta k lidské osobnosti a jejímu svědomí ukáže zpravidla státu cíle i přibližné meze jeho péče sociální a zabrání neuměrnému růstu hromadných, povinných bydlíšť a ústavů.

Velmi blahodárné důsledky by mělo uznání přirozeného práva i v poměru jedné národnosti k druhé a jednoho státu k druhému. Z odpovědný státník, jenž promýšlí podstatu a cíl lidské společnosti, nebude hledati štěstí vlastního národa a státu v hromadění cizího území a cizích skupin lidských. Mezinárodní pospolitost může se pak organizovati tak, aby postupně kráčela k usmíření a vyrovnání.

Tato nová cesta je nesnadná a zdoluhavá. Než nezapomínáme, že cesty dneška a věřejška vedou rychle — k vzájemnému zničení!

Mirová smlouva s Japonskem

Mirová smlouva, již uzavřeli západní spojenci s Japonskem v San Francisku, dovršuje politiku sblížení mezi bývalými nepřáteli na obou stranách Tichého oceánu: USA a Japonskem. Porazené Japonsko se velmi střízlivě a věcně odvrátilo od výbojného nacionalismu a militarismu, vedeného samurajskou důstojnickou kastou, k demokratisaci státního zřízení, sociálním reformám (zvláště reformě pozemkové) a k pacifismu.

Moudrá politika liberálního premiéra Jošidy prosadila proto již dříve jak japonskou účast na rybolovu a vzduchoplavbě, tak i odstranění omezení výroby těžkého a syntetického průmyslu, jakož i omezení zahraničního obchodu. Mirová smlouva potvrzuje odstoupení území, nabytých po r. 1877 a omezuje Japonsko na starý rozsah vlastního japonského souostroví. Ja-

ponsku je dále zaručeno skončení vojenské okupace po ratifikaci mírové smlouvy; jen určité opěrné body přenechá Japonsko zvláštními smlouvami jednotlivým spojencům. Končene se Japonsko zavazuje k mírumilovné politice a podpoře Spojených národů, naproti tomu mu západní spojenci zaručují oprávnění na individuální i kolektivní sebeobranu ve smyslu čl. 51 Charty UNO. Není třeba ani podotýkati, že SSSR spolu se svými satelity přijímá tento mír s protesty proti „oživování japonského militarismu“. Sovětská politika je jako vždy typicky a důsledně „mírumilovná“, neboť přiznává oprávnění na plné ozbrojení pouze sobě, kdežto těm „druhým“ nutně vytýká i takové minimum policejních sil, jež dovoluje litera, případně duch mírové smlouvy Japonsku. —R.

Pokus o převrat

V Argentíně byl 26. 9. proveden pokus o ozbrojený převrat proti tehdejšímu prezidentovi Perónovi. Toto povstání však v několika málo hodinách potřevo. Vůdce povstání byli dva bývalí generálové, Arturo Ravson a Benjamin Menéndez. Jejich stoupenci rozhodli letáky a tím byla vyvolána revoluce. Zadáli prezidentu Perónovi, aby do patnácti 18.30 hod. se vzdal vlády, jinak že musí počítati s vypuknutím občanské války. Vláda okamžitě vyhlásila v celé zemi stav obléčení. Vládě a prezidentu věrné oddíly povolaly své členstvo do ulic. Před vládními budovami se shromáždily davové obyvatelstva, které provolávaly věrnost Perónovi, skandující: „Život za presidenta!“ V ulicích hlavního

města přišlo jen k menším srážkám mezi revolucionáři a prezidentu věrnými. Poněvadž tento pokus o převrat byl v několika hodinách zmařen, oba revoltující generálové uprchli z vlasti.

Jelikož dne 11. 11. t. r. má být v Argentíně provedena volba nového prezidenta, neboť prezidentské období končí v únoru 1952, poslouží onen nezdařený pokus o převrat nynějším prezidentu, který opět kandiduje na prezidentský úřad, nebyvavou měrou k zvýšení stejné již značné popularity. Pozorovatelé totiž soudí, že tímto nezdařeným pokusem o převrat byla prezidentu Perónovi získána část vrstvy obyvatelstva, která z hospodářských důvodů stála dosud v opozici.

KAM KRÁČÍ TITOVA JUGOSLAVIE?

Zavraždění jugoslávského příslušníka Fr. Babice v Bratislavě vězení ve dnech 24.—26. července t. r. a ostré protesty jugoslávské vlády, podané čsl. vyslanectví v Belhradě, oživují zájem světa na těžce srozumitelný boj mezi „stalinismem“ a „titismem“. Proto je třeba povšimnouti si tohoto rozporu blíže:

Rozpory mezi jugoslávskými komunisty pod vedením Josipa Broze-Tita (krycí jméno, vzniklé ze zkratk „Tajná internacionála teroristická organizace“) počaly — nepřehlídíme-li k paromantickým pochybným zprávám o mladších letech Titových — za druhé světové války, kdy byli Titovi partyzáni účinně podporováni Angličany a Američany. SSSR se choval k Titově boji velmi chladně, zvláště pokud se týče podpory boje partyzánů. Pronikání rudé armády koncem r. 1944 však nastolilo převahu Ruska, jež se prakticky projevila v „povolání“ četných ruských hospodářských, technických a vojenských odborníků. V Jugoslávii, zpusťšené dlouholetou občanskou i mezinárodní válkou, nastal těžký problém hospodářské a správní obnovy. Tento problém byl tím těžší, čím spíše chyběly odborné síly civilní a vojenské, které byly pro své spojení s královským režimem srbským, případně s nacionalistickými směry chorvatskými a macedonskými vypuzeny nebo zalařovány. Titova vláda se skládala z osvědčených vůdců partyzánské války a z několika svým způsobem vynikajících teoretiků marxismu (zvláště Mosje Pijade) a stála celkem bezradně před problémy země, zmlitané proti jiným středoevropským zemím ještě nad to ostrými rozpory národnostními, náboženskými a politicky osudným temperamentem obyvatelstva. Rusští odborníci nahlíeli nesmyslně na kolektivizaci, která se musela zvláště osudně uplatnit v hornatém, krasovém terénu, kde ojedinelé kousky úrodné půdy nutně vyžadují inten-

sivní individuální práci pilného zemědělce. Zemědělec jižních slovanských zemí v posledních desetiletích si často přivydělával prací v průmyslu a proto nerad přijímal kolektivní formu hospodářství, která jeho svobodu vydělku nutně omezuje. Na druhé straně vzbudila zpupnost sovětských „poradců“ živelný odpor u hrdých jižních Slovanů, pyšných na svoji nezávislost a partyzánské boje.

Tak došlo k vážným rozporům, jež byly na venek zakryty pro širší veřejnost nesrozumitelnými spory s Moskvou, v nichž se znamenitě uplatnil uvedený nový velký vykladač marxismu Pijade. Vlastní rozkol, zřejmý na venek, nebyl pro Tita a jeho okolí nijak lehký, když uvážíme, jak těžko je pro každého radikálního marxistu přemoci v sobě jak teoretickou základnu dialektického materialismu, tak i jisté psychologické sklony, vyplývající z učení o nezbytně ostrém třídním rozporu, jež ho pudí přece jenom alespoň k sympatiím k SSSR. Rozhodný odpor sedláku proti kolektivizaci však byl silnější než ohledy na marxistickou teorii a tak Titova vláda se dala v zemědělské politice na ústup.

Jelikož však Politbyro naprosto nechťelo a ovšem nemohlo snášeti jakoukoliv teoretickou nebo praktickou uchytku, trávající delší dobu, došlo již r. 1948 k ostrému boji „stalinovců“ proti „titovcům“, jehož se zvláště horlivě musili účastniti satelitní státy středoevropské. Za těchto okolností nezbylo Titovi než znovu hledati pomoc na Západě. Zaslíky materiálu a pučky posílily Titův režim potud, že dnes může vzdorovati pokusům Moskvu svrhnouti Tita ať již přímým vpádem nebo „vnitřní revolucí lidu“. Široké masy lidu, zvláště seláckého, snášejí Titův režim jako menší zlo

proti většímu zlu moskevskému, ač ústupky vlády v politice kulturní zvláště církevní nejsou až dosud ani zdaleka vydatné. Tak může jugoslávský režim přes svůj původ a dnešní svoji povahu se opírat o vlastenecké odhodlání všech směrů a kmenů brániti vlast. Spectator.

Horníkem za žold

Přesto, že se čsl. voják v nesvobodné vlasti neustále namlouvá, že je hrdinným sloupem suverénního státu, že je přímým následovníkem slavné české vojenské tradice, přesto s ním není vážné počítáno. Sověty v něm spatřují živelně nespolehlivý, jako ostatně v armádách všech satelitů. Proto místo řádného vojenského výcviku je posílán na práci do dolů, do lesů a pod. Od civilních dělníků se liší pouze tím, že jako příslušník t. zv. Pomocného technického praporu (PTP) je mimo prac. dobu omezen vojenskou disciplínou a pro „nízký“ pracovní výkon a pro každou jinou malíčkovost trestán zákazem vycházek atd. Vojáci, nasazení v dolech, pracují nejméně 12 hod. denně, neboť chtějí-li dostat alespoň občas nedělní vycházku, musí pracovat přes čas. Pracují 6 dnů v týdnu a nejméně 2 neděle v měsíci a to vesměs v nejnepříjemnějších podmínkách. Tak si vydělají měsíčně průměrně Kčs 3.500.—, z čehož je jim Kčs 1.200.— stráženo na stravě a polovinu přijímu je jim nuceně ukládána. V případě nemoci dostávají pouze denní žold Kčs 10.— Jinak žold nedostávají.

V poslední době se na jednotlivých čsl. dolech zavádí pro pracující vojsko tzv. možnost „pokrokového“. Polníka, a totiž, že vojáci nedostávají vůbec žádný plat, nýbrž

ZE SVĚTA

Technický výzkumný ústav v Michiganu vynalezl akumulátorovou baterii, která nastartuje automotor i při mrazu 54 stupňů Celsia a které neuskodí ani když po celou zimu zůstane ve stojícím voze.

V USA a teritoriích má být vybudováno 2.288 nových letišť a 2.657 letišť má být značně rozšířeno. V USA je v současné době 6.561 letišť. V projektu je počítáno i se stavbou 304 obrovských basen pro přístavování letadel na vodě.

Ve státě Nevada byl 17. 9. t. r. zahájen výcvik 5.000 amerických vojáků, letců a námořníků s atomovými zbraněmi.

Prezident Truman oznámil, že v dohledné době budou vyzkoušeny bombardovací zbraně bez pilotů. Dodal, že se jedná o jeden druh tajných zbraní, o nichž hovořil 4. 9. t. r. Současně poznamenal, že jsou připravovány nanejvyšší zákonosné zbraně, jejichž účinek bude fantastický.

V Bulharsku je prováděna další čistka. V Sofii byl zatčen partyzánský generál Slawtscho Trnski, jeden z vůdcích bulharských komunistů; gen. T. Toshev, bývalý velitel 2. bulharské armády, poslední velitel sofijské posádky a Kimon Georgiew, ministr elektrisace.

V předvečer komunistických oslav osvobození Bulharska z nacistického jha (9. září) byla v botanické zahradě v Sofii bulharskými vlastenci rozbita hlava na Stalinově pomníku, který byl již stejné několik měsíců hliďan celou rotou policejních agentů. Tento čin je výkřikem protestu bulharského lidu proti bolševické okupaci.

Němce z Rumunska má postihnouti tragický osud povolžských Němců. Sověty připravují jejich deportování a rozptýlení po dálných sibiřských kontinách. Ve stepích poblíže Dunaje jsou již budovány vyhlazovací koncentráky, obehnané dráty, nabitými elektrickým proudem, v nichž mají být zlikvidováni nemocní a přestárlí.

Ve Vých. Německu jsou sovětské vojenské jednotky vybavovány novými pancéři, děly a motorovými vozidly, jakož i podstatně zesílovány. T. č. je ve Vých. Německu přes 400 tisíc moderně vyzbrojených sovětských vojáků.

Dvouposchodová budova komunistického sekretariátu ve Fermignanu v Itálii byla dne 24. 9. t. r. vyhozena do povětří a úplně zničena. Tento atentát byl spáchán právě v okamžiku, kdy na ploché střeše budovy se účastnilo přes 100 komunistických funkcionářů oslav strany a kdy slavnost dosáhla svého vrcholu. Několik osob přišlo o život a mnoho bylo těžce a lehou zraněno.

HICOG sdělil 13. 9. t. r. čsl. vojenské misí v Berlíně, že pro čsl. letadla se ruší povolení přeletu Spolkové německé republiky. Blíží důvody nebyly sděleny.

Nový čsl. vyslanec ve Washingtonu, Vlad. Procházka, prohlásil 25. 9. t. r., že čsl. vláda zamýšlí propustit AP-korespondenta William N. Oatisa, nedávno v Praze odsouzeného k 10 letům vězení pro domnělou špiónáž. Procházka prohlásil, že čsl. vláda tak chce učiniti v případě zjednání „klidné atmosféry“ mezi USA a ČSR. Jako příklad, co by mohlo vést k propuštění Oatisa, uvedl přerušení obchodních omezení vůči ČSR. Při tom však okamžitě podotkl, že Oatis nemá sloužit jako „rukojmí“ pro docílení tohoto přání čsl. vlády. — K tomu není zapotřebí komentáře, neboť se jedná o neomalené vyděračství.

Z rozhodnutí rady pro lidové hospodářství byly v Maďarsku hodinky prohlášeny za válečné důležité produkt. Z toho důvodu jsou náramkové i kapsní hodinky prodávány ve státních prodejnách (tj. než státní totiž neexistují) již jen funkcionářům armády, policie a strany. Těsně před tímto výnosem stály zlaté švýcarské hodinky 10 tisíc forintů (3.500.— DM).

pouze žold jako na vojné, při čemž ovšem musí plnit pracovní normy. Příslušníci těchto PTP nemají vojenskou výstroj, rovněž tak nemají ani cvičení. Pouze na politickou výchovu je pamatováno 4 hodinami týdně.

V kapitalistickém světě se takovému zneužívání armády říká vykořisťování. Ve světě socialistickém je to ovšem nazýváno jinak — tam se hovoří o jediné správné výchově a prupravě vojáka — poněvadž to nařizují sovětské okupanti.

IRO navrhuje

Generální tajemník IRO, Mr. J. Donald Kingsley, uveřejnil 2. 10. t. r. obsáhlou 101 stránkovou zprávu o dosavadní činnosti IRO. Na podkladě svých zkušeností přišel k úsudku, že Austrálie, Nový Zéland, Kanada, Latinská Amerika a USA jsou za daného stavu schopny ročně přijmouti 536 tisíc přistěhovalců, takže během 10 let by přeplněná Evropa mohla odčerpat přes 5 milionů lidí.

Koncem června t. r. zemřel v Brně ve věku 72 let univ. prof. Dr. Fr. Weyr, spoluvůdce čsl. ústavy z r. 1920.

MEZNÍK VE VÝVOJI ČESKÉHO EXILU

Usnesení České národní skupiny v Německu

Ústřední výbor ČNS v Německu se na zasedání, konaném v Mnichově dne 28. září 1951, jednohlasně usnesl na níže uvedeném zásadním rozhodnutí:

ČNS v Německu a napojené ČNS v ostatních zemích Západu přestávají uznávat Český národní výbor v Londýně (ČNV) za své politické vedení a vyhlásují, že ani ČNV v Londýně ani jeho jednotliví funkcionáři nejsou již více oprávněni mluvit a jednati jménem shora uvedených ČNS. Ústřední výbor ČNS se k tomuto pro vývoj v českém exilu historickému kroku rozhodl po několikaměsíčním pečlivém a svědomitěm rozvažování a to z těchto nanejvýš závažných důvodů:

a) ČNV není demokratickým tělesem a také nerespektuje ani nejzákladnější pravidla demokracie, neboť neustále naprosto přehlíží a ignoruje vůli a názory svých stoupenců, jejichž jménem doposud mluvil. ČNV zašel dokonce tak daleko, že na dotazy: »Kdo jsou vlastně členové ČNV?« odpovídal 25. 2. 1951 předsednictvu ČNS a 24. 5. 1951 stoupencům z ostatních zemí Západu vědou: »... po tom nikomu nic není!« Do dnešního dne jsou vedeni ČNS známa jména pouze čtyř členů ČNV. Všechny známé okolnosti potvrzují názor, že ČNV více členů nemá.

b) ČNV dostatečně prokázal za poslední léta naprostou neschopnost řešit problémy současné doby a zaujmout k těmto správný postoj. Jeho členové nežijí s dobou, neboť ustrnuli v politickém koutě, do něž byli vtaženi r. 1940 klikou Dr. E. Beneše. Proto nejsou dorostli obrovských úkolů současné doby.

c) ČNV nemá konstruktivního programu, neboť 1. zv. »Rámcový program ČNV« nemůže jako program uspokojit. Vedení ČNS pečovalo po celou dobu své činnosti činností tento patřivý nedostatek a proto neustále požadovalo vypracování programu, při čemž nabízel k tomu účelu celý štáb svých odborníků. Z Londýna však bylo odpovéděno ještě 29. 1. 1951, že ČNV žádný program vypracovávat nebude! Když vedení ČNS nechalo svými odborníky samo rozpracovávat jednotlivé programové návrhy, bylo to u ČNV přijato s krajní nevolí. A když zaslalo do Londýna detailně vypracovaný návrh finanční a daňové reformy v budoucím osvobozeném státě, byl tento návrh nikým nečet a vrácen zpět. Tak byly oslizeny a ignorovány všechny upřímné, zdravé snahy, týkající se programu. Výsledek se nutně projevuje v nemožnosti ČNV, který, nemaje programu, neví co chce a nerozhodně tápe ze dne na den.

d) Vedení ČNS neustále doporučovalo a mnohokrát se samo pokoušelo o docílení dohody mezi ČNV a ostatními českými demokratickými směry a skupinami, neboť je nutné vytvořit koalici českého demokratického exilu. Tyto snahy však vždy ztroskotaly pro nesnášlivost členů ČNV, jmenovitě jeho gen. tajemníka Dr. K. Lochera.

e) ČNV za celou dobu svého trvání neprovedl ani nezaopatřil pro české uprchlíky ani jedinou sociální či emigrační akci. Nejen to, nýbrž neprojevili ani ochotu, zájem či dobrou vůli a nešetněné pobídky se strany vedení ČNS, kterému se podařilo získati pro české uprchlíky nejednu zdražku sociální a emigrační akce, bylo odpověděno, že ČNV nemá na provádění sociálních a emigračních akcí ani prostředky, ani čas, ba ani zájem.

f) Ústřední výbor ČNS vypracoval dne 14. 2. 1951 obsáhlé memorandum, zaslal ČNV, jímž se důrazně požadoval podstatné nápravy jak v záležitostech, uvedených v bodech a — c, tak zvýšené aktivity sekretariátu ČNV a podstatného rozšíření ČNV o další osvědčené pracovníky z ČNS ze všech zemí Západu, jakož i nutné zlepšení obsahové i grafické úrovně v Londýně velmi nepravděpodobně vydaného listu »Český boj«. Toto memorandum zaslalo do dnešního dne nezdověděno přesto, že odpověď byla pětkrát urgována. ČNV se snažil tento hlas, požadující se nápravy, nejprve umlčet nabídkou členství v ČNV VI. Pekelskému a Fr. Janík-Horákovi. Když tato nabídka odmítna s poznámkou, že členové ústředního výboru ČNS nepožadují pro sebe funkce, nýbrž zvýšenou činnost ČNV, bylo jim odpověděno intrikami a snahou rozvrátit řady stoupenců ČNS.

Přesto se vedení ČNS pokusilo ještě jednou o zjednání nápravy a to 24. 7. 1951, kdy pozvalo na své zasedání do Mnichova gen. L. Prehala a Dr. K. Lochera. Leč i tento poslední pokus se podařilo Dr. Locherovi znemožnit provokativním použitím naprosto nepravdy. Gen. Prehala, který byl všemi přítomnými vyzván a přímo zapřísahán, aby se v zájmu národa vzmužil a oprostil od svého londýnského okolí, jmenovitě pak od Dr. Lochera, se ukázal churavým mužem bez vlastní vůle. A jelikož ČNV se ve své naivní bláhovosti pokusil usnesením z 15. 8. 1951 vnést rozkol mezi členy ústředního výboru ČNS, byl mu 25. 8. l. r. zaslán telegram následujícího znění: »Obdrželi jsme usnesení ČNV z 15. 8. m. Důrazně Vás žádáme, abyste ještě jednou dobře rozvážili tento svůj krok, odporující zásadám demokracie a evropsanství a poškozující zájmy exilu a národa ve prospěch rudé Prahy. Buďte si vědomi, že za následky dalšího vývoje nesete před národem plnou zodpovědnost. Dát na vědomí ČNV. Dopis následuje. Za ústřední výbor ČNS v Německu: VI. Pekelský, Fr. Janík-Horák.« — Následovaly ještě 2 dopisy ve smyslu telegramu.

Ústřední výbor ČNS učinil vše, aby zjednal nápravu. Více nebylo v jeho silách. Rozhodl-li se dnes k rozchodu s ČNV, pak tak činí u vědomí zodpovědnosti vůči zotročenému národu a vůči oněm tisícům věrných stoupenců, kteří nesmějí být zklamáni. ČNV se dostal na nebezpečné scesti nezdovědného a nesvědomitého politického dobrodružství, při čemž se dopouští lehkomyslného klamání jak české tak i sudetskóněmecké veřejnosti. Podepsaní funkcionáři ústředního výboru ČNS přišli k přesvědčení, že ČNV za daného stavu není schopna přijít dále než kde byl v r. 1940 —15, tím méně pak k cíli. Dále ztratili důvěru v poctivost úmyslů a jednání ČNV — přestali věřit v čistotu jeho činnosti.

Z těchto důvodů není možno ústřednímu výboru ČNS dále mlčet a tím nésti na další vývoj spoluzodpovědnost. Proto se rozhodli s ČNV a tento přestává uznávat. Proto opouští od podpory hnutí ZA SVOBODU, které tímto rozhodnutím pozbyvá úplně na významu. A proto se také zřídá »Rámcový program ČNV«.

Ústřední výbor ČNS se dále usnesl, že v boji za osvobození vlasti bude pokračovat se zvýšenou aktivitou, neboť nyní tento boj nebude již brzděn a zaholován rozvraty a neschopnými zárlivci z ČNV. Za tím účelem se ustavuje nové politické těleso:

SDRUŽENÍ ČESKÝCH DEMOKRATICKÝCH FEDERALISTŮ (SČDF)

které se ujímá politického vedení, hájení zájmů a reprezentace Českých nář. skupin. Ústřední výbor SČDF, který je při svém ustavení reprezentován dosavadním ústředním výborem ČNS, bude do dvou měsíců podstatně rozšířen o zástupce ČNS z ostatních zemí Západu. Ústřední výbor SČDF současně vyhlásuje základní body svého Svatováclavského programu, jsa pevně odhodlán jej s pomocí Boží uskutečnit k blahu vlasti, národa a všeho lidstva.

Za ústřední výbor ČNS v Německu:

VI. Pekelský v. r.,
předseda

Univ. prof. Dr. R. Wierer v. r.,
místopředseda

Fr. Janík-Horák v. r.,
ústřed. tajemník, současně i za redakční
kruh Bohemie

Prof. Josef Korejs v. r.,
člen předsednictva

Břetislav Nádvorník v. r.,
člen předsednictva

Josef Kezer v. r.,
za Sdružení perzekvovaných
bolševismem

Jarmila Veselá v. r.,
za Svaz českých žen

Igor Mitáček v. r.,
za Český studentský svaz

Jan Olenič v. r.,
za I. univ. jednotku Svazu býv. vojáků

Karel Mareš v. r.,
za Svobodné české odbory

Programové body Českých demokratických federalistů

Zavrhujeme každou totalitu, ať již bolševickou, nacistickou či jinou, tak i její nutné důsledky: nenávist rasovou, národnostní, třídní či náboženskou. Proto bojujeme proti cizokráskému bolševismu. Chceme národ vysvobodit a trvale zabezpečit skutečnou vzájemnou snášlivost všech národů, s nimiž chceme žít a pracovat jako rovni s rovnými ve svobodné federaci. Jako demokracie respektujeme všechny demokratické projevené názory a zavrhujeme znásilňování vůle národa. Jen národ sám může naprosto svobodným hlasováním rozhodnout o svém osudu státním sociálně-hospodářském i kulturním. Ceté tisícileté české dějiny, z nichž nic nechceme vypouštět nebo dokonce falšovat, nám ukazují jasné chyby minulosti a tudíž i správnou cestu do budoucna. Abychom dosáhli těchto cílů, vyhlásujeme a národu předkládáme základní body našeho programu, na jehož uskutečnění pracujeme pečlivě, svědomitě a ze všech svých sil:

1. Budou uznána nezadatelná práva lidské osobnosti, jmenovitě pak svoboda svědomí, svoboda projevu názoru, svoboda osobní, dále svoboda shromažďovací a spolková, rovnost před zákonem, jakož i právo volit svobodně zaměstnání, volně se usadit a založit rodinu.

2. Veřejné úřady, zvláště bezpečnostní (policie, četnictvo a pod.) budou ve výkonu své pravomoci účinně kontrolovány nezávislými orgány, aby občanské svobody a práva nezůstaly jen na papíře.

3. Zásada soukromého vlastnictví bude skutečně provedena. Soukromé vlastnictví je oprávněné i povinností a může být omezeno jen zákonem a to ze závažných důvodů veřejného blaha, nanejvýš pak při znucování vlastnictví na škodu celku.

4. Hospodářské podnikání bude osvobozeno z pout komunistického státního kapitalismu tak, aby podnikatelé i zaměstnanci společně a rovnoprávně spolupracovali na zvýšení životní úrovně. Přeřez z bolševického systému do normálního řádu bude proveden plánovitě a zákonitě, aby nevznikla anarchie a tím i zbytečné škody hospodářské i mravní. Zaměstnancům bude zaručen podíl na zisku podniku.

5. Klíčový průmysl (doly, ocelárny a pod.), důležitý pro obecné blaho, zůstane v případě skutečné potřeby ve vlastnictví veřejných svazků. V jiných případech bude tento klíčový průmysl dán do společného vlastnictví a společné správy zaměstnancům, podnikatelům a jistým podílem i veřejným svazkům. V nově vyrůstajícím průmyslu s více než 500 zaměstnanci bude zabezpečena jistá kapitálová spoluúčast veřejných svazků, stejně jako zaměstnanectva.

6. Závodní výbory budou vybudovány, odpolitizovány a jejich pravomoc bude zaručena. Stavovská samospráva průmyslová, živnostenská a obchodní, řízená za silné účasti zástupců zaměstnanectva, bude nadána širokou pravomocí. Zaměstnanci budou moci svobodně tvořit odborové organizace a vstupovat do nich.

7. Svobodné družstevnictví bude podporováno tak, aby posloužilo — nikoli však brzdilo či dokonce nahrazovalo — činnost malých podnikatelů živnostenských, zemědělských a obchodních.

8. Půda bude vrácena na ní pracujícím bývalým majitelům. Bývalí bezzemci a ehalupníci, dosud na půdě pracující, dostanou volnou půdu na požádání přidělenou do vlastnictví — za výhodných podmínek a na dlouhodobý státní úvěr —, pokud se chtějí věnovati zemědělství. Bývalí majitelé budou přiměřeně odškodněni. Současně bude pamatováno na účelné seclování zemědělské půdy, provedené bez újmy vlastníkům (s ohledem na bonitu půdy), a to v oněch obcích, kde se pro seclování dobrovolně rozhodne nadpoloviční většina zemědělců.

9. Vybudování silné zemědělské samosprávy budou zemědělci zabezpečeni jak vstoupáním do nadružstevních sdružení, tak i před vykořisťováním kapitálovou spekulací.

10. Sociální péče bude poměrně pokud možná stavovské samosprávě. Mamuli sociální ústavy budou decentralizovány a pokud možná rozloženy. Sociální pojištění příslušníků všech povolání bude zabezpečeno. Zajištěním plné zaměstnanosti bude vzdorováno hospodářským krizím.

11. Kulturní život bude osvobozen od politických duchamorných vlivů. Kulturní samospráva bude vybudována tak, aby tisk, divadlo, film a šířící se televize byly vráceny pravě svobodné kultuře.

12. Církvi a náboženským společnostem, jejichž mravní vliv na národ plně oceňujeme, bude zaručena svoboda a samospráva.

13. Školství bude osvobozeno od státní totality. Škola bude vrácena svému úkolu vychovávat osobnost za účinného spolupůsobení rodičů jak ve správě školské, tak i ve výchově náboženské a mravní. »Dělnickým« naturantům a graduovaným (doktorům, inženýrům a pod.) bude dána možnost doplnit své vzdělání za účelem dosažení nesporného akademického titulu.

14. Tělovýchova a sport budou osvobozeny od totalitních »jednotných« pout. Jen svobodná tělovýchova a sport mohou podstatně přispět k výchově nábožensky, mravně, národnostně, sociálně i tělesně harmonického člověka.

15. Svoboda politického života bude zabezpečena jak zákazem totalitních směrů, tak i vybudováním samosprávy také obecní, územní a národnostní, aby se nejen zastavil vzrůst počtu závislého státního úřednictva, nýbrž hlavně proto, aby se státní příslušníci jak svým obecným, rovným a tajným právem hlasovacím, tak i svou účastí na samosprávě všeho druhu stali skutečnými obrazy a nezůstali poddanými totalitního státu.

16. Soudnictví bude svěřeno mravně bezúhonným, odborným, nestranným a naprosto nezávislým soudem. Takovito soudcové budou soudit podle nesporně platných zákonů také zločiny proti lidskosti a přirazenému právu, spáchané pod totalitním panstvím. Neuznáváme ani retribuční soudnictví po r. 1945 ani »lidovou« justici po r. 1948 a žádáme plnou rehabilitaci pro jejich nevinné oběti.

17. Bude zřízen demokratický, sociálně spravedlivý stát v hranicích naprosto nedotčených Českých zemí, vybudovaný na základě křesťanské mravnosti a kultury.

18. Slovenský národ rozhodne svobodně o svém státním sebeurčení.

19. V duchu tisíciletých českých dějin bude zaručeno smíření, rovnoprávnost a úměrné odškodnění jak Čechů tak i sudetských Němců, jejichž návrat do naší společné vlasti je důsledkem nezadatelného práva lidské osobnosti na domov. Čechům i sudetským Němcům náleží provést právo sebeurčení společně a vzájemně. Stejným způsobem bude oběma nésti škody ve vlasti, ochuzené následky politiky nacistické i bolševické totality.

20. Naš národ bude zabezpečen utvořením evropské federace, stupňovitě vybudované s ohledem na zvláštnosti jednotlivých zemí a národů. Jako první stupeň bude vybudována federace středoevropská. V této federaci bude pamatováno na důstojný podíl českého vojska, osvobozeného od stranické-politických vlivů.

21. Budeme účinně pracovat — třeba skrovnými prostředky — na usmíření jak národů ve stupňovitě vybudované federaci světové, jež by se snažila odstranit jak nejhlubší spory mezi národy a státy, tak i nebezpečí neďaleké budoucnosti, plynoucí z nestálé porodnosti jednotlivých národů.

V den sv. Václava L. P. 1951.

Opustili Federální výbor

Univ. prof. Dr. Jar. Hrázský, předseda výboru pro otázky konstituční a federální a Fr. Janík-Horák, předseda výboru pro tisk a informace složili dne 3. 10. l. r. tyto své funkce v Česko-německém Federálním výboru. Učinili tak v důsledku rozchodu s ČNV v Londýně a také i z neshody s činností Rudolfa Storchy, který má vyřizo-

vati záležitosti gen. tajemníka Feder. výboru. Jeho způsob jednání a činnosti nejlépe charakterizuje zjištění, že jak prof. Dr. Jar. Hrázský, tak ani Fr. Janík-Horák nebyli do dnešního dne ještě ani vyrozuměni o zřízení sekretariátu Feder. výboru v Bonně, přesto že tento byl zřízen již před několika měsíci.

Likvidují českou vesnici

Zcela vědomě věnujeme již ve třetím čísle našeho listu pozornost vývoji na české vesnici. Rudi násilníci totiž vynakládají všechno své úsilí, aby ještě letos byl zlomen poslední odpor sedláků proti kolektivizaci. Toto jejich úsilí předcházelo a provází systematické štvění a podněcování nenávisti proti t. zv. vesnickým bohatcům, t. j. těm zemědělcům, kteří se stavějí proti kolektivizaci proto, že mají zdravý rozum a jasně vidí katastrofu, do níž je vesnice hnána.

Jen v krátkosti se zmíníme o práci v JZD (čsl. kolechozy), jak ji popisuje nedávno upřelý traktorista státní traktor. stanice (STS): Počinaje jarními pracemi až do skončení všech polních prací panuje zde velká zaostalost. To se projevuje nejvíce při okopávání. Komunisté si totiž představují, že stroje se dají použít na všechno. Kdyby je však alespoň správně a závčas použili, zabránili by velikým škodám. Pracovní norma na okopání brambor nebo řepy je velmi vysoká, neboť při celoročním plánování je počítáno jen s hektary a nikoliv s obtížností práce. Proto většina poli, osazených řepou či bramborami, zůstává celý čas neokopána a zarůstá plevelem. Aby odstranili nedostatek pracovních sil, používají brigádníky z měst. Tyto brigády se však nevyznají v polních pracích a nadělají více škody než užítu. Vyplácené pole buď mistry nemá žádnou řepu, poněvadž tato byla plevem již udušena nebo v jiném případě bylo liství řepy donuceno okolním obrostem se vytáhnout až na 30 cm výšky. Je samozřejmé, že osamoceně se pak láme. Podobně je tomu i u brambor. Tyto vyrábějí klíčky jako ve sklepích a po vytřetí plevele samy od sebe odumrou. Takovýmto hospodařením vznikají přirozené velké škody, které se projevují dvou až třímilionovým ročním deficitem jednotlivých JZD.

Z dosavadního postupu bolševické vlády je však patrné, že je odhodlána zlomit heroický odpor pevných sedláků i jejich

násilnou likvidaci — zničením, uvězněním a deportací do uran. dolů. Tato tendence je jasná každému, kdo má možnost sledovat komunistický denní tisk. Nejvíce místa je věnováno kolehozování vesnic. Zatím co v jednom sloupce je propagováno rozorávání mezi a popisováno, s jakou „slávou“ a „radostí“ tyto byly rozorány v Rohatci, Prusánkách, Dubňanech, Čejkovicích, Velence, Blevicích, Kosmonosích, Hojsošíně, Mratině, Chorušicích, Kneževsi, Středoklukách, Vranovicích, Tisnově, Dambolích a desítkách jiných obcí, hned v sousedních sloupcích jsou nejpustšími nadávkami častováni ti zemědělci, kteří chtějí stát stranou této „radosti“ a „slávy“. Při tom je ovšem komunistickým tiskem, respektive denuncianty, hned doporučováno, jak s těmito „vesnickými škůdci“ naložit. Uvádíme alespoň několik konkrétních případů z různých krajů Čech a Moravy:

Naděžda Komendová denuncovala 30. 8. t. r. „vesnického bohače“ Safařika z Brán u Chomutova, že rafinovaným způsobem rozbil strojní družstvo, aby se nemohlo stát základem JZD; téhož dne byl denuncován Ant. Pecháček z Brezna, že své

vlastní obilí chtěl úmyslně nechat zkazit na poli. — 22. 9. t. r. byli denuncováni Frant. a Jaromír Zavadilovi z Rikovic u Přerova, že obilí nedodali státu, nýbrž si je schovali pro sebe. Pro tentýž „zločin“ byl navržen k dodání do dolu a k zabavení hospodářství další říkovicí zemědělec Rozehnal. — Zdeněk Hrstka denuncoval 22. 9. t. r. zemědělce Bloudka a Bobůka z Lomničky u Tisnova, že nechtějí plnit dodávky, poněvadž nenávidí lid. demokratický režim. Současně doporučuje jejich poslání do prac. tábora. Téhož dne byli veřejně pranýřováni jako škůdci vesnice a národa Josef Novotný a jeho zeť Josef Machytka z Chotče a Ujezdu Svatojanského na Novopacku, a dále zemědělec Novák ze Sudoměře, okr. Doksy. — V úvodním článku „Rudého Práva“ ze 6. 9. t. r. byli pranýřováni a doporučováni k přísnému potrestání „vesnickí bohače“ Straka a Dvořák z Pobitýřky, okr. Pelhřimov, že o žních zaměrně špatně radili družstevníkům jak mají sklízet, čímž vznikly velké škody, neboť družstevníci v důsledku jejich rad požali nedozrálé obilí. Tentýž „zločin“ je připisován i Moravcovi

z Hostovic. Krepl z Vranovic je opět obviněn, že chtěl spáchat hospodářskou sabotáž dodáním pšenice, zaměřené pilosy, do hospodářského družstva v Prostějově. A 28. 9. t. r. byl pro nesplnění dodávek učiněn v komunistickém tisku udavačský útok proti „vesnickým bohatcům“ Patkovi z Badoušova, Michlovi z Kovače (okr. Jičín), Frant. Zounekovi a Frant. Dufkovi z Vel. Křinice. Téhož dne byli veřejně napadeni a obviněni ze sabotáže „vesnickí bohače“ Smíd a Pobucký z Křemčova proto, že snad jejich vinou nechali družstevníci mnoho hektarů ovsu zarůst na poli a dále, že Pobucký jako vedoucí stavební skupiny mimo jiné svou sabotáží způsobil sesutí sýpek i s obilím. — Tyto denunce mají v zápatí za následek soudní vyšetřování. Tak byl koncem září t. r. odsouzen „vesnický bohač“ Ing. Oldřich Hrdina z Chleba na Nymbursku k 6 rokem vězení a ztrátě celého majetku proto, že nemohl splnit neúměrně vysoké předepsané dodávky.

Je těžký a nerovný boj našich sedláků proti rudým drábům. Vsať i když kolehozování pokračuje, vůli odporu a zdravého ducha našich sedláků nikdo nezlomí. A to je rozhodující, neboť přijde den, kdy bude naše vlast opět svobodná a pak budeme potřebovat naše hrdé, statečné a pracovitě sedláky a zemědělce, kterým bude jejich půda vrácena do vlastnictví!

B. Moravský.

Výdej krup v 9. přidělovém období

V 9. přidělovém období, t. j. ještě v září, obdrží všichni spotřebitelé kromě samozasobitelů obilím, zvláště přiděli 200 g krup. Kroupy se budou vydávat na zvláštní ústřížky z listů na mouku a chléb, a to dětem do 6 let na zvláštní ústřížek „4a—1“, dětem od 6 do 12 let na zvláštní ústřížek „4b—1“, mladistvým od 12 do 20 let na zvláštní ústřížek „4c—1“ a dospělým nad 20 let na zvláštní ústřížek „4d—1“.

Kroupy možno vybrat ihned. Výdej krup bude zúčtován uvedenými zvláštními ústřížky počátkem října. — (ČTK, 6. 9. 1951.)

Zpráva, kterou přinesly všechny čsl. noviny. Zpráva, říkájící vše — jak o „blahobytu“ tak o „stoupající“ životní úrovni v Gottwaldově ráji.

Brambory

A pro doplnění obrazu o vzrůstajícím blahobytu v rudém protektorátě připojujeme, že 28. 9. t. r. byla vyhlášena nová úprava prodeje brambor, podle níž se měsíční přiděl brambor pro osobu snižuje na 7 kg.

Proč se rozcházejíme?

(dokonč. se str. 1.)

hých jsou demokraté, že i mnozí ti, kdož z jakýchkoli důvodů nejsou s námi, jsou vzornými demokraty. Přes ostrou nevlídlivost Londýna jsme neustále v BOHEMII citovali články jednotlivých českých žurnalistů a politiků, neboť víme, že autoři oněch článků — demokraté i když mají poněkud politický názor našeho. Právě tak nekompromisně jsme v našich časopisech hájili křesťanství až se pánové z londýnského výboru, zejména pan V. L. Borin, snažili o znemožnění nebo alespoň omezení křesťanské tendence, požadující propagaci marxismu. Když jsme se tomuto natlaku rozhodli vzepřít, neboť v našich řadách není vynavačů marxismu, rozšířili o nás zblaběle za našimi zády, že jsme „pravidičci“. K tomu nemáme co poznamenat. O tom, co jsme, podává svědectví náš program — který právě londýnskému výboru tolik schází.

Víme, že tato naše slova boří, že jsou nepřijetelná, že jsou však nutná a jsou pravdivá. Nejen však to, jsou řečena veřejně a otevřeně. Nebojme se předstoupit před veřejnost a promluvit. Nebojme se ukázat prstem a jmenovat. Nikdy jsme se nesnížili k tomu, abychom se do obličeje stavěli hezkými a za zády lživě pomlouvali. Nejsme zblabělci ani zradci. Stali jsme s Londýnem dokud byl bit, a stáli jsme věrně, dokud jsme věřili na čistotu jeho jednání. Jen ti, co byli s námi v nejtěžších dobách, vědí jak jsme bojovali, jak jsme zde na politické frontě v Německu hájili náš prapor — tehdy téměř proti všem. Vyrvali jsme však a prorazili. Proto se nám přiči intrikánské Dr. Locher, který se snažil nízkými pomlouvami přesvědčit sudet. Němce, že vedoucí činitelé ČNS používají 12. 8. t. r. v jednání s gen. Prechalou a Dr. Locherem výroky, nepřiznávající sudet. Němci. Dr. Locher nás pomlouvá za našimi zády. Není to jednání zblaběle? Neměl a nemá odvahu postaviti se otevřeně, proto jedná postranně. Pravíme: pomlouval, neboť se vědomě dopustil bezbožné záměrné pomluvy!

Jsem nesmlouvavými bojovníky za spravedlnost pro všechny, jak pro příslušníky národa našeho tak i národu jiných — tedy i sudet. Němci. O našem přátelském vztahu k těmto mohou podat nejvýmluvnější svědectví desetitisíce jejich nejlepšíků synů, tyránů dosud v čsl. bolševických vězeních. Tam se ukázalo, kdo je přítelem a kdo ne. A konečně naše činnost v exilu. My jsme byli mezi prvními, kdo hájili názor, že sudet. Němci mají právo na svoji vlast a že jejich kolektivní potrestání se přiči křesťanské mravnosti. A byl to Dr. Locher s gen. Prechalou, kteří nám ještě 11. 10. 1947 psali: Spolupráce s Němci by nás kompromitovala, a v tom smyslu nám psali dokonce ještě 16. 2. 1948. Tehdy jsme hájili tytéž mravní zásady, pokud se sudet. Němci týká, jaké hájíme dnes. Co jsme však vytkli dne 12. 8. t. r. v jednání s gen. Prechalou a Dr. Locherem, za tím stojíme, na tom trváme a aby nebylo omylem, vzniklých úmyslným záměrováním pojmu, ony výroky zveřejňujeme!

Prohlásili jsme, že musí být životním zájmem sudetských Němců samotných, aby na české straně měli silné a skutečné part-

nery a nikoli osoby, které jsou ochotny stanovený princip naprosto rovnosti obou partnerů pro českou stranu neuplatňovat a neobhajovat. Jedině tehdy je politika sudet. Němci správná, neboť jediné tehdy mají určitou záruku navratu do staré vlasti. ČNS princip rovnosti obou partnerů neuplatňoval a neobhajoval — což je pro nás Čechy nedůstojné a nepřijatelné. A prohlásili jsme dále, že pánové v Londýně by měli vědět, že s odružením Sudet. Němci souhlasit žádný poctivý Čech — a my jsme a zůstaneme Češi. Proto také s jiným výkladem Česko-německé dohody, kterou za českou stranu podepsali gen. L. Prehala a Vl. Pckelský, bychom nikdy souhlasit nemohli. A my víme, že široké sudetskonočmecké masy, které zde žijí šest let v bídě a zoufalství, se rády s námi navrátí do staré, milované, společné vlasti, kde si vybudujeme nový a lepší život na vzájemném odpuštění a přátelství, neboť není pravdou, že všechno v minulosti bylo špatné! A prohlásili jsme také, že není únosné, aby jednání za ČNS vedl Rudolf Storch (sudetský Němec anglické stát. příslušnosti: přítel odhaleného čsl. komunistického agenta Strausse), který na jedné straně ČNS škodlivě ovlivňuje a na druhé druhé klame veřejnost. A konečně jsme prohlásili, že jsme byli Londýnem záměrně a nezodpovědně klamáni, když nám bylo tvrzeno, že gen. Prehala a ČNS v r. 1945 oficiálně protestovali proti vyhnání sudetských Němců z naší společné vlasti. Poukázali jsme při tom na dopis V. L. Borina z poslední doby, v němž sám potvrzuje, že ČNS nejen že proti vyhnání sudet. Němců neprotestoval, nýbrž na zasedání ze dne 10. 6. 1945 oficiálně zamítl s tímto vyhnáním nesouhlasit — a to z čistého oportunismu. Současně jsme vytkli, že ČNS přislíbil učinit mnoho věcí a všechny tyto sliby byly plané fráze. To ostatně mnoho našich spolupracovníků poznalo před rokem, kdy na prac. konferenci v Mnichově gen. Prehala přislíbil, že učiní vše pro evakuaci českých žen a dětí z ohroženého Německa. A celý tento slib zůstal pouhým slibem. Právě tak dopadla i argentinská akce, s níž ČNS rozvířil před třemi lety exilní hladinu.

To jsme prohlásili. Nuže, ať vystoupí proti tomu Dr. Locher veřejně, má-li odvahu, je mu dána příležitost. Ať opakuje to, co tvrdí za našimi zády v Königsstein-Taunus. Jsme připraveni naše stanovisko obhájit.

Víme, že londýnský výbor bude hledat důvody našeho rozchodu všude jinde, jen ne u sebe. Bude se snažit se sebe svalit zodpovědnost za současný vývoj. Bude si vymýšlet a bude osočovat jednotlivě z nás. To ostatně v posledních dnech již činí, neboť rozšiřuje naprosto nepravdivé tvrzení, že předseda ČNS v Německu pracuje aktivně zpravodajsky pro USA. Snaží se tím dokonce argumentovat, ať dobře ví, že předseda ČNS v Německu zpravodajsky pro nikoho nepracuje. My však děláme odboj — odboj proti Východu. A každý, kdo chce politicky účinně pracovat proti bolševismu, musí být přesně informován o tom, co se děje, hlavně o vývoji doma. Každý politik, včetně těch nejvšestších, tedy

i včetně pres. Trumana a Mr. Churchilla. A vždy ten lépe a dříve informovaný má náskok. Proto se určití naši spolupracovníci, kteří jsou odborníky v tom směru, věnují systematickému sledování vývoje a zvýšenou pozorností věnují vývoji v ČSR. Tito pak pravidelně informují politické vedení ČNS v Německu o svých poznatech.

Opakují: my děláme odboj — odboj proti Východu! A v tom neustaneme, ať se to již komu líbí či nelíbí. Víme, že rudé Praze se to určitě nelíbí. Proto jen s politování musíme konstatovat, že některý z oněch tří londýnských pánů má s rudou Prahou stejné zájmy v tomto směru. Je to jisté více než podivné!

Dr. Karel Locher

Právě Dr. Locher s V. L. Borinem by se měli více zajímat o vývoj doma, aby nebyli odkázáni na argumentaci „Rudého Práva“, o které se opírli v „Českém boji“ ze dne 8. 1. t. r. v článku „Bez poznámky“ a o tom standardu. Rozhodně nejsme politickými přáteli stoupenců Dr. Beneše a kritujeme je všude tam, kde je kritika na místě a kde máme dostatečné důkazy na podložení této kritiky. Odvolává se však na to, co o Zenklovi, Drtinovi, Procházce a Halovi řekl „R. P.“ ze dne 24. 2. 1950, je argumentací nanejvýš pochybnou. Odporem politické koncepce Dr. E. Beneše není zapotřebí používat důkazy, vyráběné v redakci „R. P.“, neboť náš boj je oprávněným a čistým a proto i podložen dostatečným množstvím skutečných a nezkrášených důkazů. — A fanaticky obhajovaný názor, že je „šitým nesmyslů tvrzení, že v ČSR je velmi zle“, jak v článku „O tom standardu“ činí patrné pan Borin, a argumentování při tom číslu komunistické propagandy, to je více než zarážející. Autor onoho článku svoji obhajobu životního standardu v rudé ČSR zakončuje zjištěním, již předem vylučujícím jakoukoliv pochybnost: V Československu se komunistům podařilo udržeti

životní úroveň dělnictva na té výši, na jaké byla za kapitalistického řádu. Je to bezesporně velký úspěch...

My jsme vynesli „Londýn“ tam, kde dnes je. Proto můžeme směle prohlásit, že s ním stál a bez nás pada, poněvadž nestojí na vlastních nohách. Není sice naším programem „Londýn“ bořit, museli jsme však v zájmu národa promluvit. I když neradi. Mnozí jsme si však dovolili mluvit pouze tak dlouho, dokud naše mlčení neškodilo. Tajemství k úspěchu totiž je umět se rozhodnout v rozhodující chvíli — tedy nezakolísat. A my jsme se rozhodli. Oprostili jsme se od nemohoucích lidí, kteří pro svoji nepoučitelnost brzdili každou činnost, které nestáli, neboť opravdu nejsou schopni dojetí dále, než došli do r. 1945. My jdeme však dále, nezádržitelně dále v boji za svatou práva jedince, národa a lidstva. Naše sdružení ČDF a České národní skupiny nastupují. Nikoho nedržíme, nikoho nelákáme, každý má svobodnou vůli jít do záhuby či k vítězství. My k vítězství cílíme, proto i přijdeme!

Na této cestě upřímně podáváme ruku každému, kdo má stejný cíl s námi. Nevylučujeme žádnou demokratickou skupinu. Se všemi chceme jít ruku v ruce, ramię na rameni, bok po boku v boji za svobodu a demokracii. Dokonce nevykládáme ani onen čtyřlístkový londýnský výbor, ani-li zásady demokracie a bude-li ochoten tyto respektovat. A našim věrným stoupencům a spolupracovníkům slibujeme, že tak, jako jsme dnes dovedli raději obětovat kus naší dlouholeté práce, kus našeho života, než bychom zradili naše čisté ideály, v důsledku čehož bychom všichni společně zcela jistě klesli na polovinu cesty, že právě tak obětavě, nezlázně a nadsené pudydeme kupředu i v tomto nastávajícím konečném úseku našeho vítězného boje. A že i nadále budeme vášnivě hájit čistotu našich ideálů, pro které trpí miliony a zmlrají statisíce. Tomuto závazku zůstaneme věrni, to slibujeme před Bohem a národem!

Fr. Janík-Horák.

9 nových ministrů

Kl. Gottwald jmenoval 2. 9. t. r. 9 nových ministrů: Karla Baelka ministrem státní kontroly, Václava Pokorného ministrem paliv a energetiky, Jana Bílka ministrem hutního průmyslu a rudných dolů, Ing. Jos. Půčka ministrem chemického průmyslu, Aloise Matka ministrem lehkého průmyslu, Marka Smida ministrem lesů a dřevařského průmyslu, Dr. Jar. Havelku ministrem pracovních sil, Gustava Klimenta ministrem těžkého strojírenství a Jos. Janáše ministrem všeobecného strojírenství.

Mimo to bylo na Slovensku Gottwaldem dosazeno 5 nových povolenec: Rüd. Strechej, pověřenec spravedlnosti, Marek Čulen, pověřenec zemědělství, Frant. Tupík, pověřenec lesů a dřevařského průmyslu, Dr. Jos. Kyselý, pověřenec zdravotnictvím a Petr Marušák, pověřenec potravinářského průmyslu. Předsedou sboru pověřenců byl jmenován smutně proslulý a českou vesnici nenáviděný J. Duriš, dosavadní ministr zemědělství, jehož křeslo převzal Jos. Nepomucký.

Ubohý národ, ubohí otroci, to všechno musí žít. A tato nová rudá šlechta není skromná!

Co říkali včera

«Strana lidová považuje odsun Němců za upravený historický úspěch, který se svým významem rád hned vedle úspěšného uzavření dohody se SSSR... Za tento úspěch jsme povinni velkým vděkem Srámkově vládě... Záleželo na tom, aby-ehom se Němců zbavili co nejdříve. Dovolte mi, abych při této příležitosti vzpomněl politika, který vedle pres. Beneše a Msgr. Srámka na tomto plánu odsunu měl významný podíl. Je to pan ministr Dr. Ripka (potlesk). Byl jsem od podzimu 1938 jeho blízkým spolupracovníkem... Ripka pracoval na odsunu Němců, pokládaje válku, která právě vypukla, za opravdu historickou příležitost vyčistit naše země od proradné německé přítelky... Všechny složky Národní fronty koncem r. 1943 s touto linií nakonec plně souhlasily a je proto odsun Němců nakonec výsledkem společného úsilí všech složek a stran Národní fronty. Nikoho z tohoto úspěchu nebudeme vylučovat, i když je pravda, že na př. komunistická strana neměla v této věci v letech 1939, 1940 a 1941 představy tak jednoznačné a tak nesmlouvané slovaně jako dnes.» — (Dr. Ivo Ducháček v pražském Prozatímním Národním shromáždění dne 8. 3. 1944.)

Je úplně nesprávné, že by se Rusko pomocí komunistických stran snažilo o bolševizaci jiných států... Je potřeba, aby vnitřní režimy národů, které si přejí úzkou spolupráci, byly založeny na pravé lidové demokracii. — (Dr. H. Ripka v knize «East and West» str. 52. a 115., vydané v Londýně r. 1944.)

Dostaneme za kompenzace dvacet tisíc vagonů obilí. Poněvadž Sovětský svaz své sliby vždy plní, můžeme klidně a s důvěrou toto kvantum zařadit do svého rozpočtu. — (Fr. Kláštil, «Svobodné Slovo» 7. 3. 1948.)

Rovnost před zákonem?

Casopis SKUTEČNOST čís. 7. 1951 přinesl článek jistého p. Alberta, nadepsaný «Demokracie a volební řád». V tomto článku jsou shrnuty autorovy připomínky k volebnímu právu, platnému v předmnichovské ČSR. Mimo jiné je mezi připomínkami uvedena i následující perlička: «pro demokracii u nás by bylo nejúnosnější, kdyby aktivní a pasivní právo do postlanecké sněmovny náleželo občanům starším 30 let. U akademických občanů by bylo možno věkovou hranici do sněmovny snížit na 21 let.»

Každý má naprostou svobodu mít svůj vlastní názor a tento obhajovat. Tedy i p. Albert. Byli bychom jen zvědaví, co by takovému návrhu asi řekla naše česká veřejnost, kdyby jí byl předložen a kdyby mohla svobodně promluvit. Což se naši lidé nemohou odpoutat od kastovníctví. Má být po kastovníctví rasové, národnostní a třídní nastolení kastovníctví školské? —rd.

Nedaleká minulost nám dostatečně jasně ukázala důležitost a hluboký význam nezkrácené demokracie. Dostatečně jasně. Jak plynoucími komorami za nacismu, tak vyblázňovacími lábory za bolševismu. Márně bychom na posledních stranách současných dějin lidstva hledali ony krve psané státy o masových vraždách, kdyby je nepředcházela stáť o padu demokracie. To je nutno připomínat častěji a více. nechceme-li se dočkat nových katastrof a tragédií a nového ponížení.

Nenamlouváme si, že všechno, co je u nás Čechů děláno ve jménu obrany demokracie, jí prospívá. A nenamlouváme si, že okolnost, že «demokracii» má dnes ve šlité kdekdo, je svědectvím o jejím úspěchu. Je to klam, nebezpečný klam. neboť právě působení a činnost pseudodemokratických nejrozumnějších odstinů zaviniily současnou krizi demokracie. Méně by znamenalo více. Méně nabubřelých frází o demokracii by tělo jen prospělo. Její falešná obhajoba ji uškodilo mnohem více než její veřejní odpáři. Zatím co ti družá páchaným násilím dávají vyrůst mučedníkům a hrdinům demokracie, čímž vyniká její ryze, ti první ji snižují a degradují na demokracii inflační, kterou málokdo bere vážně, ve kterou málokdo věří a pro kterou by asi sotva kdo byl ochoten dát v sázku život. Za skutečnou demokracii však složí za to bojovat i mřit, neboť tato znamená svobodu a rovnost a tedy i stejnou práva a stejné možnosti všem.

Sv. Václav — patron České země

Viz, hť Tvůj pláče, co se barbar směje, — val Blánku již otevř mečem Svým! Tvůj národ čeká! Vůz zory věje! — Nám nedej zahynouti ani budoucím! Jar. Vrchlický.

Pamätný den svatováclavský nutí příslušníky našeho národa, aby zkoumali, co tento svátek pro nás moderní Čechy znamená. Je zde ještě nějaká národní tradice, jež nám ukazuje národní cestu do budoucna nebo čekáme — ať trpě nebo chytrácky — na mocensky silný popud zvenčí, abychom podle něj zařídili budoucnost?

Víme dobře, že se v národě rozcházíme velmi silně v hodnocení jednotlivých úseků našich dějin. Někteří by chtěli odbyti celá století našich dějin jako dobu dlouhého omylu a spatřovati klady pouze v poměrně krátkých údobích dějin. Přijmouti toto stanovisko by znamenalo praktické odzbrojení, ba kapitulaci před snahou «naši slavné» komunistické strany ČSR. Jež nedávno řádila projeviti nespokojenost nad nedostatkem «pokrokového» charakteru našich nejnovějších učebnic dějepisu. Svéraz českého národního poslání nalezneme jenom tehdy, budeme-li kritičtí, avšak s

Jsmo vzdáleni posuzování kdo je a kdo není demokrat. Nechceme již předem odciť ty, kdož by se našim posouzením cítili dušeni, nehovoře již o tom, že nelze několika řádky zdůraznit odsuzující názor, aniž by byl vzbuzen dojem neobjektivní účelnosti a tudíž — nedemokratickosti. Pocitujeme však nutnost věnovati pozornost jednomu z nejpálčivějších bodů, na kterém naše česká demokracie troskotá nejvíce: toleranci, snášenlivosti a respektování práv na vlastní, byť i odlišný názor a to i u vlastního odpůrce. Jen dejme ruku na srdce, kolik by jich z nás propadlo již při tomto prvním bodu zkoušky z demokracie! A to ne ani tak ze zlé vůle jako z neuvědomělosti, z nedostatku dobrých příkladů a z nadmíry příkladů špatných. Veškerý náš boj za vítězství demokracie je zbytečný, dokud se současně nevěnujeme výchově demokratů. A to nejdříve každý sám u sebe. V tom případě by totiž vojenská porážka bolševismu ještě ani zdaleka neznamenal vítězství demokracie, neboť to, co spaluje pod pojmem demokracie nejeden z našich krajanů, je v častých případech totalismus nejrozumnějších odstínů. Při tom se totiž krajane spravedlivě a upřímně rozhořčují a stavějí proti každému «puncovanému» totalismu — v dobré víře přispějí demokracii. Je to opět jen následek nedostatku výchovy, kterého nebyl, nebylo by ani těchto obětí záměrné demagogie nezodpovědných politiků. Na druhé straně je to však důkaz o zdravém

úctou, přihlížeti k celým českým dějinám. Takové stanovisko naučí mladé generace citlivě poslání našeho národa, usazeného uprostřed Evropy, jeho kulturu a křesťanské ideové poslání, vyjádřené tradicí svatováclavskou.

Přílba a lebka sv. Václava

Tak pozná každý zrající mladý Čech hybné síly dějin a pochopí smysl slov «Ty jsi dědic (staročeský vlastník) České země, jako symbol spojení národa s univerzální pospelostí celoevropskou, smelenou křesťanskou ideou. Spectator.

Kartouzská »komanda«

Často se stává, že i ti, kteří přehali přes hranice naší nešťastné vlasti s nejlepšími předsevzetími nikdy neustat v boji za osvobození oněch desetitisíců státních otroků, tisíciích se v ponurých kobkách bolševických věznic, že i ti se nechávají strhnouti vírem exilu do stranické-politických šarvatek, takže nakonec úplně zapominají a zeřizují se svému poslání. Proto je nutno připomínat, připomínat ty, kteří věří a čekají — ze dne na den — týdny, měsíce a roky. Mnozí již šest let. A připomínat také, že zatím co exil dává růst staré nenávisti, kterou si přinesly s sebou do vyhnanství jednotlivé skupiny, že ti tam v Kartouzích, Mirově, Borech, Pančevě a j. jsou již dávno vzájemně usmířeni. Společně trpí a společně věří «předúnoroví» i «poúnoroví» a společně se stavějí proti tím jediným ať «předúnorovým» či «poúnorovým», kteří jsou ochotni své spolustrpce u nelidských dozorců denuncovat jen aby se zavděčili a získali tak žvaně lepšího jídla, delší návštěvu či kamrádovo lehké zaměstnání nebo dokonce jen jeho momentálně lepší místo u «figury» či jeho lepší lopatu.

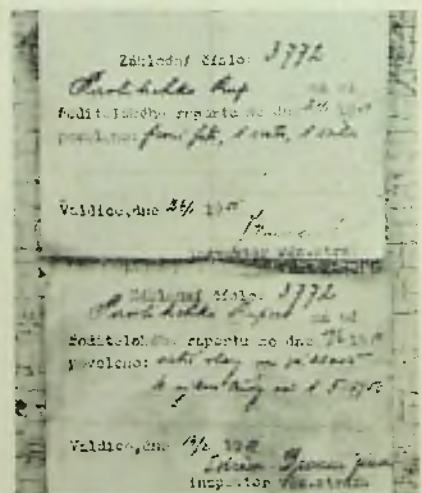
Psali jsme již o Jáchymově, kam bylo deportováno asi 40 tisíc otroků ze všech částí země. Psali jsme již o Mirově a jiných českých Slavních. I o Kartouzích jsme se již zmínili.

Ke kartouzské trestnici, v jejíž zdech trpí přes 800 českých a sudetskóněmeckých vlastenců-antikomunistů, patří mnoho pracovních »komand«. Velkostatek Kluge, Javorník u Hostinného se 120 polit. vězni (50 «Čechů a 50 «Němců»). Velitelem tohoto »komanda« je známý surovec Oberl, který má k ruce 8 mužů stráž. Jeho zástupcem je dozorce Hoffman, který, chtěje se zavděčiti komunistům, týrální nutí vězňů k vysokým pracovním výkonům. Věžňové pracují denně od 6—18 hod. a o žních je prac. doba neomezená. V neděli musí na «dobrovolné» brigády. Strava je velmi špatná a nedostatečná. V tomto velkostatku jsou spojena opuštěná německá hospodářství, která nář. správci zpusťovali a opustili. O vyděračském otrokářském systému bolševismu mluví jasnou řečí bilance tohoto velkostatku, který měl za rok 1950 8 milionů Kčs čistého zisku — a to

jen proto, že tam pracují sami otroci, neboť jinak všechny velkostatky a kolchozy jsou vysoce pasivními podniky.

Dalšími »komandy« jsou: přádelna hedvábí v Kateřinském údolí, kde pracuje 150 vězňů (i ženy); Fanto závody, Pardubice; cihelna a mlékárna v Novém Bydžově se 100 vězni; uhelné doly ve Svatobořicích u Trutnova s 900 vězni atd.

Jediným cílem rudých otrokářů je vytiskat ze svých otroků co nejvyšší prac.

I na delší vlasy musí být povolení.

vykony. K tomu je nuti nejděbelnějšími způsoby. Jak již vzpomenu, strava je nedostatečná. Věžňové jsou proto nuceni zvýšit prac. výkon, chtějí-li si přivydělat přesácky, které jsou honorovány 30 «, mzdy civilního dělníka, a stravu si přilepšit nákupem ve vězeňské kantině, kde je povolen nákup potravin v ceně Kčs 280.— měsíčně. Jsou totiž zavedeny 4 prac. třídy: 1.) nemocní, kteří nic nevýdělaví a nesmějí z domova dostat ani žádný balíček; 2.) slabí,

pracující na vězeňském dvoře, kteří vydělají Kčs 65.— měsíčně a také nesmějí z domova dostat žádný balíček; 3.) normálně pracující, kteří si vydělají průměrně Kčs 150.—280.— a smějí dostat 2 kg balíček měsíčně; 4.) vězeňští »úderníci«, kteří za přesácky a nadvýkony dostanou třetinu normálního odměny a smějí dostat 4 kg balíček měsíčně.

Jednotlivé trestnice vydávají i své vlastní cyklostilované časopisy, redigované vězni. Tak na př. časopis KARTOUZY, mající 30 listů, je rozeslán po všech kartouzských prac. výkonech vězňů, komunistické vtupy, sáhodlouhé, patolizalské, prokomunistické články, v jejichž psaní vyniká zejména redaktor Pavlas z Pardubic, který si tak vysloužil místo »kápa« nad vězni, pracujícími na vězeňském dvoře. V časopise, jehož kritika je zakázána, je dělána velká propaganda s předčasně propuštěnými vězni a bezmocným zoufalcem je slibováno, že budou-li zvýšené pracovat a sympatizovat s režimem, mají tutéž naději. Mimo trestní časopisy jsou vězeňové nuceni odebrati »Rudé Právo« německé vězeňové pak noviny z Vých. Německa. Jinak jsou vězeňové zpracováni politickým školením, z něhož musí skládati zkoušky. Kdo při zkoušce neobstojí, pozbývá nárok na různé »výhody«, jako je nákup, návštěvy, dopisy a pod.

A tam, kde nepomáhá veškerý tento nátlak, tam jsou donucováni surovým bitím. V tomto týráni vynikají zejména dozorce: Kracik, velitel I. odděli; Klein, velitel II. odděli; Fišer, velitel samovazby; Čapek, velitel skladu; Blaček, býv. holič, má na starosti vězeňský biograf a propagandu a je jedním z tří dozorců, kteří mají přístup do zvláštní budovy, vězni zvané »Sing Sing«, kde jsou přísně izolováni promíneční vězeňové od státního soudu. (Starší Blačekův bratr byl r. 1949 přeložen do Mor. Ostravy, kde se za své bestiality stal ředitelem krajské věznice); Novotný: býv. dozorce Jos. Kubiček, nyní dělník v jičínském Agrostroji a jini.

Proto nezapomínejme!

F.K.

duchu, ochotným být nositelem a strážcem humanitní demokracie, opírající se o křesťanství — o zdravém duchu, kterému chybí jen osvětlení a uvědomění, tedy výchova.

Vždyť uvažme jen, jaké vlivy usměrňují u našeho českého člověka názor na demokracii: hrubý diktát let 1945—51, drze vydaný za nejdokonalejší demokracii a to ještě k tomu lidmi, kterým budiž přes nás naprosto záporný postoj k nim přiznáno, že platili do r. 1938 u velké části českého lidu za demokraty (na př. Dr. E. Beneš). A dále exilní zmatek, nevraživost, nesnášenlivost, vzájemné osočování a denuncování se, provázené snahou za každou cenu umlčet svého politického odpůrce. Jedinou demokracií a to ještě silně kritizovanou — na každý pád však demokracií, i když nedokonatou a hrubě chybnou — poznal náš český člověk za první republiky. Od té doby nás však dělí údobí skutečného temna a mladší generace nepamatují z oné doby z části téměř a z části úplně nic. Pak není ovšem možno očekávat, že by náš politický exil, přes veškerou svou vůli být bojovníkem za demokracii, tímto skutečně byl. I když se mnozí vážně varovné hlasy, usilující o nápravu, je stále ještě velmi vzdálena ona chvíle, kdy jednotlivé politické skupiny budou bojovat za právo nejen pro sebe, nýbrž i pro své politické odpůrce — kdy povstanou k rozhodnému protestu, bude-li kdo znemožňovat svobodný projev názoru, jejich vlastním kritikům.

Až tam musíme přijít, chceme-li být demokraty. I našemu politickému odpůrci musí být zaručena svoboda projevu. Byla-li by mu upírána, postavíme se společně s ním na obranu jeho práva nás kritizovat. Až je mu toto právo dáno, bráníme se proti vývodom jeho kritiky vlastním, svobodně projevovým názorům.

Proto neupíráme ani stoupencům politické koncepce Dr. E. Beneše jejich právo svobodně hlásat své názory jak tiskem zde v exilu, tak rozhlasem domů, pokud »plují« pod vlastní vlajkou, pokud se nevdávají za někoho, kým nejsou a pokud nehlasají něco jiného než co činí. Oni dosud činili zcela něco jiného než hlásali a my jsme to kritizovali a budeme to kritizovat tak dlouho, dokud nebudou jednati správně. Jejich právo jim však neupíráme — ovšem našeho se nevdáváme a nikdy nevzdáme. Jen ať mluví rozhlasem domů, je to jejich právo, nehledě již k tomu, že tam mají i své stoupence. Leč my a ostatní demokratické skupiny českého exilu, nesouhlasící s politickou koncepcí Dr. Beneše, máme doma také stoupence a to nejméně tolik co oni a tedy máme totiž právo mluvit rozhlasem k národu a předkládati tomuto své názory a svůj program.

Z těchto důvodů uplatňujeme své právo, které i prosadíme, neboť národ, má-li v budoucnu správně rozhodnout o svém osudu, musí slyšet i jiné názory a znát i jiné programy než-li jen ony, které mu jsou dosud předkládány rozhlasem »Svobodná Evropa«. My se v tom případě nebojeme svobodného rozhodnutí národa. Však i kdyby se svobodně rozhodl jinak než pevně věříme, plně bychom respektovali tuto jeho volbu, neboť by se tak svobodně rozhodl svobodný národ, náležitě předtím obeznámený s programy a zásadami, mezi nimiž si měl voliti. To ovšem předpokládá uplatnění nezkreslené demokracie již zde v exilu. Prozatím však na každém kroku narážíme pouze na demokracii inflační.

J. Horný

Je nutno pracovat

Šéfredaktor BOHEMIE (a tehdy ještě i předseda informačního odděli při Českosudetskóněmeckém Federálním výboru) se sesel 24. 9. t. r. v Hamburku se zástupci časopisu DER SUDETENDEUTSCHE, se kterými projednal některé nejočekávanější otázky, dotýkající se dosavadní spolupráce Čechů a sudet. Němců.

Při rozhovoru se přišlo k uzavěři, že k dosažení cílu, stanovených v česko-německé dohodě, nestárí pouze příležitostné schůzky předsida Českosudetskóněmeckého Feder. výboru, nýbrž je nutná spolupráce dalších českých a sudetskóněmeckých kruhů. A jelikož je jasné, že navrát sudet. Němců do naší společné vlasti je možný jen po jejím osvobození, je proto nutno, aby pro toto osvobození sudet. Němci společně s Čechy učinili vše. V tom smyslu bylo dohodnuto, že oba vedoucí časopisy, jak BOHEMIA tak i DER SUDETENDEUTSCHE, budou tuto aktivní spolupráci účinně podporovat.

—rd

Do Záp. Německa jsou neustále vysíláni mezi proudem nových uprchlíků školení komunističtí agenti. Jednotlivci jsou poznáni a zajištěni brzy po přechodu hranic. Je prázdné, že několik z těchto zajištěných při policejním vyšetřování udalo, že jedním z jejich hlavních úkolů bylo zjistit sílu, stav a výstroj uniformovaných pořádkových jednotek ČNS.

Současné s býv. náměstkem předsedy vlády gen. L. Svobodou byl Gottwaldem zbaven ministerského křesla i býv. ministr práce a soc. péče Evžen Erban. I ten upadl v nemilost — i jeho chvíle již přišla — i jej čeká osud zrádce!

Z exilního tisku

»Naším nejbližším cílem je vytvoření demokratického ústředí odboje, bez neokomunistů a sociálkošičáků. Nemůžeme dělati společný odboj se socialisty, ježto nemáme s nimi společného cíle; my hodláme zbourati socialismus, nastolený komunistickou vládou, oni jej chtějí zachovati. My vedeme odboj pro národ, oni však proti národu. Jsou si ovšem dobře vědomi, že nemohou vytvořit svůj vlastní socialistický odboj, protože by okamžitě zkrachovali v emigraci a mezinárodně. Usilují proto o kolaboraci všelijakých ministerských a generálnětajemnických nul. My se však obeháme i bez těchto kontinuitních nul, ba jsme rádi, že jsme se takto zbavili neschopných slabochů a držitelů politických vdovských koncesí.« — (Prof. S. Ghelfand, »ROZPRÁVY« čís. 8. — 1951.)

»Poučení z minulých let jasně ukazuje, že nelze spolehat na demokratické city nedemokrátů více, než lze spolehat na politickou prozíravost politických packalů, kteří dvakrát přivedli národ do katastrofy. Postižení pochopitelně vymáhají záruky, že se nic podobného nebude opakovat. Pochytiv demokrat je ochoten tyto záruky dát, podrobit se kontrole. Kdo se vzpírá je poskytnout, dokazuje jen jedno: nejde mu o demokracii a svobodu národa, ale o samovládu.« — (»NÁROD«, srpen — 1951.)

»Je-li pojem západní civilizace zmatený, nemluvíme již vůbec o západní civilizaci, nýbrž o jejím základu, o křesťanství. Jediné tady může být optimistický výhled. Nepopíráme hodnotu duchovních základů jiných civilizací, Indie, Číny; ale nade všechny vyšší a pevnější je vesmírný názor křesťanský. Boj proti sovětismu nevyhraji západníci, racionalisté, liberálové a humanisté se svým pragmatismem a posímem; ti se nakonec připodobní svým kum tak, že mezi oběma systémy nebude rozdíl. Sovětismu mohou odolat jedině křesťané.« — (Karel Brušák, »NOVÝ ŽIVOT« čís. 7.—1951.)

»Nezapomněli jsme dosud na řeči nyníšních exilových „demokratických“ politiků, kteří v r. 1947 obhajovali a schvalovali smlouvu se SSSR a odmítali účast Československa na Marshallově plánu. Nezapomněli jsme hesel: „Vždy se SSSR, nikdy proti němu!“ ... Je třeba, abychom přestali s chytrostkou „politické taktiky“ a s umělým vytvářením mytů okolo „osobností“. Je už na čase, abychom my všichni, kteří máme možnost svobodně mluvit, nazývali věci pravými jmény: pravdu pravdou, lež lží, zbabělost zbabělostí a zločin zločinem! Tímto nechceme tvrdit, že by všichni lidé, stojící v RSC byli špatnými. Jsou tam i velmi sympatičtí. Avšak dívme se všem těm, kteří mají čistou minulost a ruce, neposkvrněné kolaborací, proč v tomto spolku dále zůstávají. Demokratický exil nemůže mít za své představitele lidi, jejichž jednání je v přímém rozporu s demokratickými principy. Jsme proti zásadě: „Jednota za každou cenu“. Jednota, získaná za cenu zrady demokratických zásad, by nás dovedla k novým Košicím a k nové „jednotě“ Nár. frontě.« — (»ČECHO-SLOVÁK V NORSKU«, srpen, 1951.)

»VLAK SVOBODY«

Dosud ojedinělý způsob útoku přes »železnou oponu« volili strojvedoucí rychlovlaku Čeb-Aš, Frant. Zarda a jeho přátelé, kteří 11. září t. r. překvapili jak Východ tak i Západ kouskem opravdu smělým: uprchli ze zložené vlasti i s celou rychlokovou soupravou a 113 cestujícími, z nichž většina byla velmi překvapena, když zjistili, že jejich vlak nejede do Aše, nýbrž odbočuje do Bavor. Je pochopitelné, že někteří »horlivci« použili záchranné brzdy. S tím strojvedce Zarda ovšem počítal a předem se proti tomu zajistil.

Udiv německých železničářů byl nemalý, když neočekávaně přijížděl od čsl. hranic neohlášený rychlovlak s opravdu smělým cípou hvězdou na lokomotivě. Po příjezdu neměl vlakvedoucí Karel Druca, který také bezmocně tahal za záchranou brzdu, nic pilnějšího na mysli než se telefonicky spojit s čsl. úřady a očistovat se, že on za nic nemůže, že byl násilně a proti své vůli »unesen«. Z vlakového personálu se právě tak zachoval i topič, kterého Fr. Zarda přinutil ležet během této nedobrovolné jízdy na plošině lokomotivy, neboť chtěl útoku zabránit.

Čsl. ministerstvo zahraničí vyslalo dne 13. 9. t. r. do Německa své zmocněnce, vedené Buschem a Kellerem, kteří měli působiti na cestující vlaku svobody v tom směru, aby se ti všichni navrátili poslušně zpět do CSR. Americké úřady však

tuto »misii« vykázaly nazpět do CSR, když se její příslušníci zdráhali vyhověti stanoveným návštěvním podmínkám a jednali proti úředním předpisům.

Z cestujících se 77 navrátilo do CSR a zbytek zažádal o poskytnutí azylu, litujíce jen, že nevěděli o tomto záměru dříve, aby se na cestu náležitě vybavili. Vlaková souprava je však dosud zabavena.

Je pochopitelné, že rudá Praha křičí o »gangsterském únosu« nevinných osob a o »zavlečení« nezletilých, kterým byl »Američany« znemožněn návrat do vlasti, jak neustále píše komunistický tisk. Tak na př. »Rudé Právo« z 22. 9. t. r. v obsáhlém článku výslovně uvádí jména těchto nezletilých: Otty Očenáška, nar. r. 1933, bytem v Aši, Masarykova 8; Jiřího Kristofka, nar. r. 1934, bytem v Aši, Stalingradská 7; Bureše z Aše, Gottwaldova 11, a Zdenka Jágra z Aše, Nádražní 2148. Zde je příznačné, že 18 leti jsou komunistům, dobří k odevzdání hlasu při volbách — to nejsou již nezletilí. Rozhodnou-li se ovšem pro svobodu, tu jsou nezletilými a je žádáno o jejich vydání. Je však jasné, že těmto mladým mužům musí být »právo azylu« poskytnuto, i když by jejich rodiče byli okolnostmi či komunistickými úřady přinuceni formálně žádat o jejich vydání, neboť dnes by je v CSR čekal v nejlepším případě »výchovný« koncentrák.

Z FRIEDLAND-LEINE

Byli jsme velmi potěšeni, když nás 22. 9. t. r. navštívil v našem uprchlém táboře ústřední tajemník ČNS v Německu. Po delším vzájemném rozhovoru přišla předsednictvo místní ČNS v táboře Friedland-L. k pevnému přesvědčení, že rozhodnutí, které padne v příštích měsících a které je výslednicí intenzivní práce vedoucích míst ČNS v Německu, bude rozhodnutím úspěšným.

Zdravíme všechny naše obětavé spolupracovníky a přátele v mnichovském ústředí a vyslovujeme upřímné přání aby náš ústřední tajemník našel ve všech místních

ČNS tak příkladnou spolupráci jako v našem táboře, kde mohli vyslovit své uspokojení.

Ze místní ČNS
Karel Černý,
J. Mita.

Děkujeme velmi srdečně našim stoupencům a přátelům z místní ČNS ve Friedland-L. za jejich projev oddanosti. Víme, přátelé, za jakých těžkých podmínek tam žijete a svým podílem hájíte společnou věc celého národa — jeho svobodu a jeho právo na život. Proto si tím více ceníme Vašich obětí. Zstaňte i nadále pevnými ve svoji věrnosti, pak půjdeme společně k cíli, neboť jenom čestní, věrní a stateční zvítězí!

Vpravo od čsl. hraničního kamene púda pečlivě upravena a vlevo — asijská step. Toť železná opona, přes kterou západní vltir odnáší tisíce balonů s poselstvím svobody a východní vltir přináší výkřiky zoufalství a hrůzy a mrtvolný pach nesčetných táborů smrti. Toť železná opona, rozdělující dva světy: svobody a otroctví, kultury a barbarství, křesťanské lásky a pohanské bezcitné nenávisi.

SLOVO MÁ ČTENÁŘ

Před několika dny jsme obdrželi od jednoho našeho krajana dopis, který nelze přehlédnouti. Jelikož se jedná o dopis, určený více sudetskóněmecké veřejnosti nežli nám aneb alespoň stejným dílem, a ještk k tomu o dopis, jehož pisatel má upřímnou snahu přispět k nápravě tam, kde je skutečně židouc, vyhovujeme pisateli demokratickému právu být slyšen a uveřejňujeme tento v plném znění:

Vážení redakce!
Mám plně pochopení pro Váš boj. Líbí se mi úroveň Vašeho časopisu, jakož i politický směr, který hájíte. Nechci být však únavný a proto přejdu přímo k vlastním důvodům svého dnešního dopisu.

Jsem tak jako Vy pro spravedlnost — proto i pro uznání práva návratu sudetských Němců. Víím, že je nutno zapome-

nout to, co bylo a začít budovat naši společnou vlast znovu, bez nenávisi a ve smíření. V tom jsme zajedná a máte mě plně uznání, že jste v tomto směru učinili na české straně pro vzájemné smíření se vše, co jste učinili mohli. Nepochybují, že jste tak činili upřímně a bez postranních úmyslů. Jste však přesvědčení o tom, že právě tak upřímně jednali i Vaši němečtí partneři? Ze i oni učinili vše na svoji německé straně pro vzájemné smíření se?

Sleduji dosti pečlivě vývoj, týkající se česko-německého problému. Určitým znakem měla být Vaše dohoda s Němci z minulého roku. Nevím, můžete-li však upřímně říci, že mezníkem je. Alespoň mezníkem ze smyslu oně dohody, kde je přece hovořeno, že obě smluvní strany učiní vše pro osvobození společné vlasti a

pro usmíření obou znepřátelených národů. Možná, že jsem informován nedostatečně a že nemím o všem, co sudet. Němci pro osvobození naší společné vlasti činí. Nechci jim křivdit, toho jsem dalek. Domnívám se však, že oni zaměňují touhu po ztracené vlasti za osvobozovací boj.

A pokud se smíření týká? Nevím, jak si vysvětliti vydání sudetské »Bílé knihy«, která znovu podnítila usmíření se již Němce proti všemu českému. My, kteří bydlíme v Německu, to nejlepe pocítujeme. Co touto »Bílou knihou«, živě komentovanou sensačnětými časopisy druhu »Das grüne Blatt«, »8 Uhr-Blatt« a j., chtěli sudetští vedoucí mužové docílit? Má to být jejich příspěvek k vzájemnému usmíření se Čechů s Němci? Vsk neví to jen »Bílá kniha«, ale i psaní některých jejich časopisů, kde vše, co je české, je samozřejmě špatné. Marně hledám žádoucí objektivitu v některých sudetských novinách. Což si jejich redaktori neuvědomují, že jejich noviny jsou čteny i Čechy a to dokonce pilně a pozorně čteny? A že podněcováním nenávisi škodí konec konců sami sobě, neboť tím ženou masu svých vyhnanců jen do extrémů, který je vždy nezdaru a který je pádnou a vítanou zbraní, vkládanou do rukou jejich nepřátel?

To je můj příspěvek k vzájemnému do- rozumění se. Poznal jsem sudetské Němce dobré i špatné, ale hlavně mnoho dobrých a čestných, které mám upřímně rád — iť oršem nesouhlasí s politikou nenávisi ani norých protektorátů — a proto víím, že sudetskóněmecký lid je lid nejen pracovitý, ale i dobrý a srdečný. Z toho důvodu píši tyto řádky. Nemusíte mi na ně odpovídati, mám však prosbu, abyste je uveřejnili ve Vašem listě, neboť chci upozorněním na osudné chyby před těmito závěs varovat. Obávám se totiž, že sudetskóněmecké noviny, kde by tyto řádky měly právě být, by asi sotva dopis atiskly. Přeji Vám mnoho úspěchu v další činnosti a jsem

s krajanským pozdravem
O. Marek.

Různé zprávy z exilu

KDO ZNÁ JEJICH ADRESY?

Dr. Ing. Karla Zleglera z Brna hledá Frant. Skřiváněk, t. č. Stuttgart.

F. Jaroš, Indiana E. F. S. C. P. 46, Est., Sao Paulo, žádá p. G. Stieffla o sdělení jeho nynější adresy.

Rud. Paszek, který vyemigroval před 1 rokem do Austrálie, má u nás 3 dopisy od svých přátel. Prosíme o sdělení nynější adresy.

Čtenářům BOHEMIE v zámoří oznamujeme, že těm, kteří mají zájem a poukážou nám přiměřenou úhradu, zasíláme BOHEMII letaky.

Gen. sekretariát ČNS v Německu prosí krajany o laskavé omluvení, nejsou-li písemné dotazy vyřizovány obratem. Děje se tak v důsledku velkého pracovního přetížení.

Prosíme naše krajany, pokud mají autentické fotografie z poválečné »revoluce« v CSR, aby nám je laskavě zapůjčili k ofotografování. Obratem je v pořádku vrátíme nazpět.

Pro doplnění našeho archivu kupujeme také noviny a politickou literaturu, vydané v CSR v r. 1945—1948.

Veškeré záležitosti ČNS v Německu vyřizuje gen. sekretariát, München 2, Dachauerstr. 9-11. — (Denně od 9—18 hod. mimo neděle a svátky.)

Na tuto adresu zasílejte veškerou korespondenci. Sdělte nám též vždy okamžitě změnu Vaší et. adresy.

Upozorňujeme, že členské legitimace ČNS v Německu, jež nejsou prodlouženy, pozbývají platnosti. Zasílejte nám proto vždy závčas své členské legitimace k prodloužení. V případě opomenutí prodloužujeme platnost legitimace i dodatečně.

Katolíci kněží, mající zájem o působení v Brasílii, se mohou obrátiti na nám známého katol. kněze dp. Janáčka, jehož adresa zní: F. P. Jos. Janáček, Ginasio Sto Antonio, C. P. 1. Duque de Caxias — Est do Rio, Brasíl.

PRAC. SPOLEK »BOHEMIA«

Jak jsme již oznámili v posledním čísle t. l. připravujeme ustavení prac. spolku BOHEMIA, jehož členy se mohou stát Češi i sudet. Němci. Případně další zajemce žádáme, aby psali na adresu BOHEMIE.

Na posledním gen. shromáždění »Svobodného tisku« byli zvoleni 2 zástupci BOHEMIE do předsednictva a 1 zástupce předsedou kontrolní komise.

MEZINÁRODNÍ SJEZD STUDENTŮ

Sdružení německých studentů, vypuzených z vlasti, uspořádalo ve dnech 13.—22. září t. r. mezinárodní sjezd německých a zahraničních studentů, jehož provedení bylo dohodnuto 10. 3. t. r. při tehdejších frankfurtských rozhovorech mezi českými a sudetskóněmeckými studenty. Sjezd byl konán ve Furth im Walde (Brod nad Lesy). V přátelském ovzduší, jež plně oceňovali i naši čeští účastníci, přednášeli vědeckí pracovníci o celoevropských i speciálně uprchlických problémech. Za ČNS v Německu se sjezdu zúčastnil univ. prof. Dr. R. Wierer, který přednášel o problému oddělení válečných i poválečných zločinů, jakož i tajemník Českého studentského svazu Daniel Kubát. — O úspěšné provedení tohoto sjezdu, který nesporně splnil své poslání přispěti k dorozumění mezi studenty sváčících se národů, se hlavně zasloužil J. V. C. Schleser, tajemník Svazu východoněmeckých studentů. — R.

NAŠIM CT. ČTENÁŘOM!

Nezapomente uhraditi předplatné! Číslo konta post. šekového úřadu: 825 23, Postscheckamt München.

Předplatné na 3 čísla BOHEMIE činí DM 1.35 (včetně post.). Z ciziny je možno půlroční předplatné (6 čísel) uhraditi 10 kusy »Coupon-reponse internationale«, které je možno obdržeti na každém post. úřadě.

V zemích, v nichž jsou zřízeny filiální redakce BOHEMIE, je možno tuto objednat i předplatné uhraditi v tamní měně přímo u filiální redakce. Adresy filiál. redakce BOHEMIE:

Argentina: V. Tichý, Melian 4221, Buenos Aires.

Austrálie: V. Cvrk, 9 Argyle Pl., Sydney (NSW).

Belgie: Miloš B. Vobořil, c/o »Combined Agencies Corporation«, 192, Rue Royale, Bruxelles. Tél. 17-15-67, Compte Cheques Postaux 249.21.

Kanada: E. Souček, Malartic/Que, P. O. Box 847.

BOHEMIA, list České národní skupiny v Německu, vychází jednou měsíčně. Rediguje Fr. Janík-Horák. Vydavatel a odpovědný zástupce listu V. Pekelský. Příspěvky se nevracejí a nehonoují. Redakční uzávěrka vždy 20. každého měsíce. Toto číslo bylo vydáno dne 10. října 1951.

Bylo nám zasláno

Pane šéfredaktore, mými přáteli byl mně právě poslán výstřížek Vašeho časopisu »Bohemia« s pasáží, která se mne osobně dotýká. Cituji doslovně: »Právě tak i čsl. agrárník Dr. Černý se pokusil navázat spojení s určitou skupinou sudetských aktivistů, nabízející se jako partner k podepsání separátní dohody. Tuto svoji nabídku však podmiňuje požadavkem odstranění gen. Prchalý a Dr. Ludgmana.« — (»Bohemia«, srpen 1951.)

Ujišťuji Vás, že na celé zprávě není ani jediného slova pravdy. Nikdy jsem se nepokoušel o navázání dotčených styků, nikoho jsem k podobnému jednání nikdy nezamocnil — v důsledku čehož jsem svoji nabídku také ničím nepodmiňoval. Věřím, že máte zájem pouze na zprávách pravdivých a prosím proto, byste moje sdělení ve svém časopise laskavě uveřejnili. Dopis stejného obsahu píši gen. Prchalovi.

Děkuji a jsem zcela oddaný

Dr. Josef Černý
Washington.

Jelikož si Dr. Černého osobně vážím jako muže čestného i jako demokrata (přesto, že dosud sedí v Radě svob. Čsl., tedy v politickém tělese, které je nám pro svoji nedemokratickou koncepci již méně sympatické), nemůžeme pochybovati o pravdivosti jeho ujištění a dokud se tedy nepřesvědčíme o opaku, máme za to, že v jednání s uvedenou skupinou sudetských aktivistů bylo Fr. Procházkou, který jednání vedl a který vystupoval jako zástupce Dr. Černého a předseda čsl. agrární strany v Německu, jiný Dr. Černého zneužit bez jeho vědomí a svolení. Proto také milerádi vyhovujeme jeho přání a otiskujeme zasláný nám přips, neboť nejenom že v našem listě nechceme nikomu ublížiti, nýbrž vždy dáváme ochotně místo k obhajobě těm, jimž se děje křivda, ať se již jedná o naše politické stoupence či nikoli.

Redakce